

Poradnik wędkarski...

...czyli jak się z rybą dogadać.

TWOJE REKORDY

75	
76	
77	
78	
79	
80	
81	
82	
83	
84	
85	
86	
87	
88	
89	
90	
91	
92	
93	
94	
95	
96	
97	
98	
99	
100	
101	
102	
103	
104	
105	
106	
107	
108	

POŁAMANIA KIJA !

AMUR

Okres ochronny od: brak
Okres ochronny do: brak
Wymiar ochronny: brak
Występowanie: stawy, rzeka, ujście, jezioro
Metoda połowu: Spławik, Grunt
Limit dobowy: 3 szt. łącznie z boleniem, karpem, lipieniem, pstrągiem potokowym, sandaczem, szczupakiem i brzaną.

Budowa zewnętrzna:

Ciało silnie wyciągnięte, podobne do ciała klenia. Pysk tępy, zagłębiony pomiędzy otworami nosowymi. Otwór gębowy lekko dolny, pozbawiony wąsów. Partie brzuszne zaokrąglone. Łuski duże, 42-45 wzdłuż linii bocznej, poniżej linii bocznej 5 rzędów łusek, w odróżnieniu od klenia, który ma ich tylko 3-4. Płetwa grzbietowa z 10, a odbytowa z 11 promieniami. Pierwsze trzy promienie pojedyncze, nie dzielone. Zęby gardłowe, dwurzędowe, na brzegach skośnie ścięte, bocznie ścięsnione i piłkowato pofalowane. Grzbiet ciemnozielony do czarnozielonego. Boki jaśniejsze, zielonkawe. Łuski ciemno obramowane (tworzą wzór siatki). Maksymalna długość 120 cm.

Odżywianie:

Młode ryby odżywiają się początkowo drobnymi organizmami zwierzęcymi. Kiedy osiągną długość 6-10 cm przechodzą na pokarm roślinny. Można go łowić na kukurydzę, ziemniaki lub inne przynęty roślinne.

BOLEŃ

rap, rapa, bielec, fat, fatynka, bolonek, cięga

Okres ochronny od: 01.01
Okres ochronny do: 04.30
Wymiar ochronny: 40 cm
Występowanie: rzeka, ujście, jezioro
Metoda połowu: Spinning
Limit dobowy: 3 szt. łącznie z amurem białym, karpem, lipieniem, pstrągiem potokowym, sandaczem, szczupakiem i brzaną.

Budowa zewnętrzna:

Długie, wyciągnięte, bocznie nieco spłaszczone ciało. Głowa spiczasta, oczy małe. Szeroki, końcowo położony otwór gębowy. Nieco wysunięta szczęka dolna ma na końcu garbikowate zgrubienie, chowające się we wgłębieniu szczęki górnej. Łuski małe, 64-76 wzdłuż linii bocznej. W płetwie grzbietowej 10-11 promieni, w odbytovej 15-18. Krawędź płetwy odbytovej sierpowato wcięta. Zęby gardłowe dwurzędowe, 3.5-5.3. Ubarwienie grzbietu oliwkowozielone z niebieskawym połyskiem. Boki jaśniejsze, żółto lśniące. Strona brzuszna srebrzyście biała. Płetwy piersiowe, brzuszne oraz odbytowa są czerwonawe. Długość 50-75 cm, maksymalnie 120 cm (ciężar 12 kg).

Odżywianie:

W okresie młodzieńczym – różne gatunki drobnych, zwierzęcych organizmów. W wieku starszym – ryby, żaby, ptaki wodne i małe ssaki (gryzonie). Łowiąc go na spinning stosuje się zarówno małe błystki obrotowe, jak i wahadłowe. Przy połowie bolenia metodą muchową używa się dużych suchych lub mokrych much ze skoczkami. Powinny być uzbrojone solidnymi hakami i imitować małe rybki.

Boleń żeruje również w styczniu, lutym, marcu, grudniu. Okazy często biorą w sierpniu.

TWOJE REKORDY

38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	
71	
72	
73	
74	

TWOJE REKORDY

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	
31	
32	
33	
34	
35	
36	
37	

BRZANA

barwana, brama, barbuna, barwanka, barwin, silawa, parna, dulska, brynka, brząska, śliz, siulawa, maren, marena, meryna, kowbel, mareneczka.

Okres ochronny od: 01.01
Okres ochronny do: 06.30
Wymiar ochronny: 40 cm
Występowanie: strumień, rzeka
Metoda połowu: Splawik, Grunt
Limit dobowy: 3 szt. łącznie z amurem białym, boleniem, karpem, lipieniem, pstrągiem potokowym, sandaczem i szczupakiem

Budowa zewnętrzna:

Ciało wyciągnięte, smukłe, słabo wygrzbiecone o prawie prostej linii brzucha. Pysk ryjkowaty, wydłużony. Otwór gębowy dolny z grubymi, mięsistymi wargami, na krawędzi wargi górnej znajdują się cztery wąsiki. Łuski średniej wielkości, 55-65 wzdłuż linii bocznej. Płetwa grzbietowa krótka z 11-12 promieniami. Pierwszy jest najdłuższy i pogrubiony, na tylnej krawędzi piłkowany. W krótkiej płetwie odbytowej znajduje się 8 promieni. Płetwa ogonowa rozwidlona. Zęby trójzębne, 2.3.5-5.3.2. Ubarwienie grzbietu zazwyczaj brązowe do zielonoszarego. Boki jaśniejsze, złociście lśniące. Strona brzuszna biaława, często z czerwonawym połyskiem. Wszystkie płetwy szarozielone; piersiowe, brzuszne, odbytowa oraz dolny płatek płetwy ogonowej czerwonawo podbarwione. U tego gatunku spotykana jest odmiana o pomarańczowożółtym zabarwieniu „złota brzana”. Długość 30-50 cm, maksymalnie 100 cm.

Odżywianie:

Młode ryby zjadają drobne zwierzęta denne. Dorosłe odżywiają się fauną denną, larwami owadów, małymi rybkami, mięczakami, ikrą ryb oraz w niewielkim stopniu roślinami. Brzana bierze bardzo ostrożnie. Najlepiej łowić ją od lipca do listopada o zmierzchu i nocą. Dobrymi przynętami są rosówki, słonina lub ser, które trzeba podawać możliwie blisko dna.

Uwaga!

Ikra brzany jest trującą. W okresie tarła trujące mogą być również mięśnie jamy brzusznej. Zjedzenie ich powoduje wymioty i biegunkę.

CERTA

podluskwa, cyrka, cyrta, czarownica, czwyrka, czyrwka, kobyła, podluskwa, podusta.

Okres ochronny od: 01.01
Okres ochronny do: 06.30
Wymiar ochronny: 30cm.
Występowanie: w Wiśle, Odrze oraz ich dorzeczach i rzekach przybrzeżnych.
Metoda połowu: Spławik, Grunt
Limit dobowy: 5 sztuk łącznie ze świnką

Budowa zewnętrzna:

Wyciągnięte, bocznie ścięśnione ciało (jego wysokość mieści się cztery razy w długości), o wydłużonym, w formie nosa, mięsistym pysku i dolnym podkowiastym otworze gębowym. Dolna warga nie jest zrogowaciała. Wzdłuż linii bocznej 53-61 łusek. W płetwie grzbietowej 11, w odbytowej 20-25 promieni. Zęby gardłowe jednorzędowe, 5-5. Grzbiet ciemny, szary do niebieskawego. Boki jaśniejsze, srebrzyste. Brzuch biały. W okresie tarła samce przybierają „szatę godową”. Ich głowa i górna część ciała stają się czarne, aksamitnie lśniące. Strona brzuszna jest koloru pomarańczowego do czerwonego. Płetwy parzyste i odbytowa czarne. Pysk czarny do niebieskoczerwonego. Długość 20-35 cm, maksymalnie 50 cm.

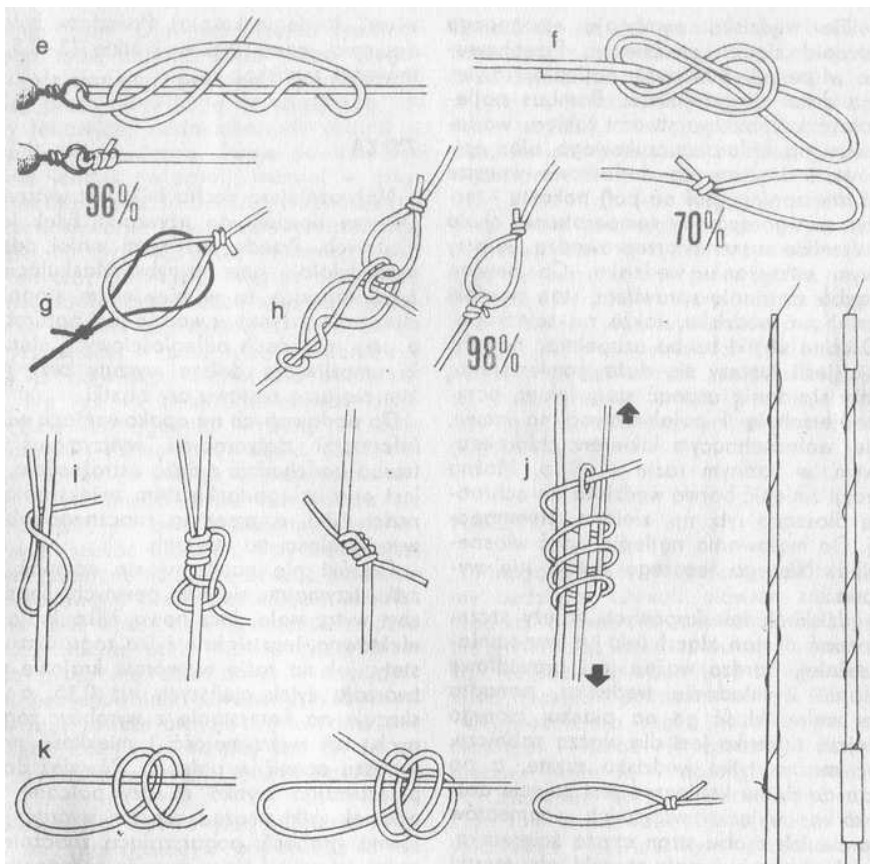
Odżywianie:

Pokarmem tej ryby są przydatne drobne zwierzęta wodne.

NOTATKI

WĘZŁY WĘDKARSKIE

- e) węzeł do błystek, karabińczyków, amortyzatora gumowego
- f) pętka kończąca żyłkę,
- g) węzeł przyponowy
- h) wiązanie przyponu węzłem błystkowym
- i) węzeł stopujący (ogranicznik) do spławika przelotowego
- j) wersja węzła stopującego,
- k) mocowanie zestawu do szczytówki wędziska;

JAŻ

jaświca, jeźlica, koślacz i orfa.

Okres ochronny od: brak
 Okres ochronny do: brak
 Wymiar ochronny: 25 cm
 Występowanie: Jezioro, Rzeka
 Metoda połowu: Spławik, Grunt
 Limit dobowy: 10 szt. łącznie z kleniem

Budowa zewnętrzna:

Wyciągnięte, dość wygrzbiecone, bocznie ścieśnione ciało o małej głowie i wąskim, skierowanym nieco skośnie ku górze, otworze gębowym. Łuski, stosunkowo małe, 55-61 wzdłuż linii bocznej. W płetwie grzbietowej 11-12 promieni. Płetwa odbytowa ma ich 12-14, a jej zewnętrzna krawędź jest wklęsła. Zęby gardłowe dwurzędowe, 3.5-5.3. Grzbiet szarozielony do szarocznego. Boki jaśniejsze o intensywnym srebrzystym połysku. Brzuch białawy. Oczy żółte. Płetwy grzbietowa i odbytowa niebieskawoszare; pozostałe płetwy czerwawe. Długość 30-50 cm, max. 80 cm.

Odżywianie:

W okresie młodzieńczym pokarm stanowi plankton zwierzęcy i roślinny. Później zjadają robaki, skorupiaki, larwy owadów i małe mięczaki. Ponieważ jaź, zwłaszcza latem, chętnie przebywa tuż pod powierzchnią wody, czatując na spadające na nią owady, z powodzeniem można łowić go na muchówkę, stosując jako przynętę sztuczne muchy, pasikoniki lub chrząszcze. W chłodniejszej porze roku należy stosować metodę gruntową, używając jako przynęty kukurydzy, grochu, rosówek lub ciasta.

Jaź żeruje również w zimie czasem dobrze w lutym, marcu, listopadzie, grudniu.

JELEC

wielec, parzocha, gnojusz, jalec, jajczyk, jarąg, jarązek.

Okres ochronny od:	brak
Okres ochronny do:	brak
Wymiar ochronny:	15 cm
Występowanie:	Jezioro, Rzeka
Metoda połowu:	Splawik, Grunt
Limit dobowy:	5 kg

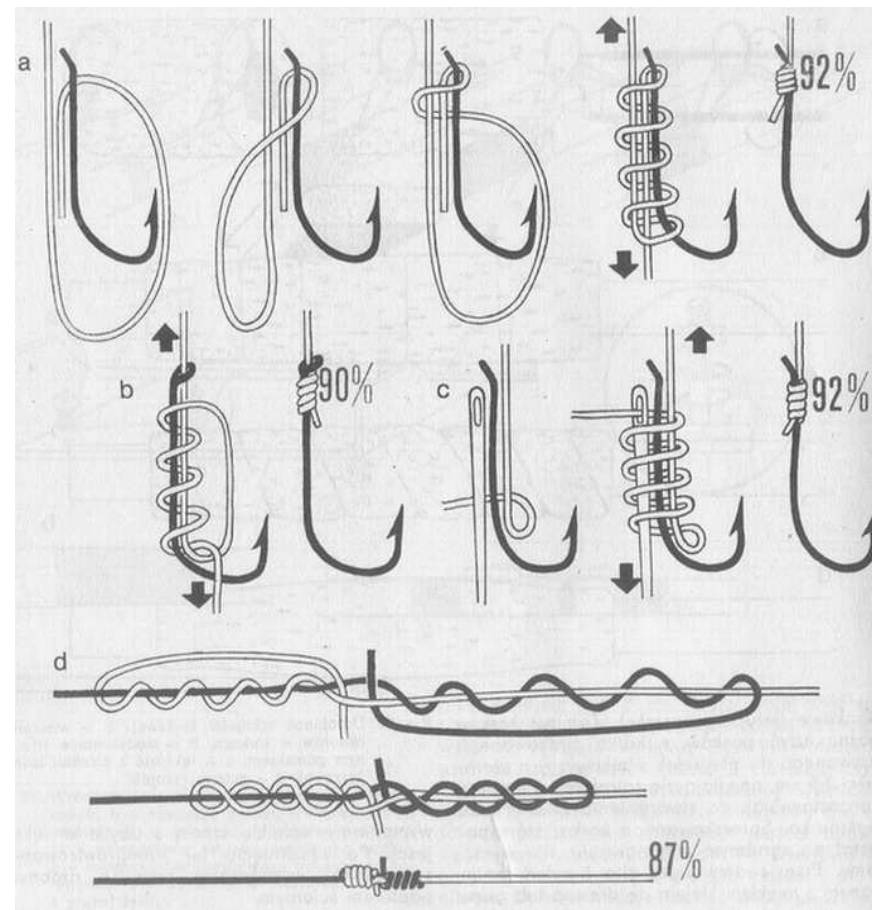
Budowa zewnętrzna:

Ciało w zależności od charakteru zamieszkiwanej wody mniej lub bardziej wydłużone, w przekroju nieomal okrągłe. Głowa mała. Otwór gębowy wąski, o lekko dolnym położeniu. Łuski duże, 47-53 wzdłuż linii bocznej. W płetwie grzbietowej 10-11 promieni, a w odbytowej 10-12. Krawędź płetwy odbytowej wklęsła. Dwurzędowe zęby gardłowe, 2.5-5.2(3). Grzbiet ciemny, niebiesko lśniący. Boki żółtawe o srebrzystym połysku, brzuch białawy. Płetwy piersiowe, brzuszne oraz odbytowa w kolorze od żółtawego do pomarańczowego. Linia boczna jest często z obydwu stron ciemno oblamowana. Długość 15-20 cm, maksymalnie do 30 cm.

Odżywianie:

Plankton, robaki, ślimaki, larwy owadów, wodne i lądowe owady, czasami również fragmenty roślin.

WĘZŁY WĘDKARSKIE

- a) wiązanie haczyka z łopatką
- b) wiązanie haczyka z uszkiem
- c) węzeł igłowy
- d) łączenie dwóch odcinków żyłki

NASI DZIADOWIE TEŻ WĘDKOWALI

Lipień chwytą się na żywe glisty i chrabąszcze, ostatnich szczególnie poszukuje na wiosnę i w lecie, zwłaszcza rano i w wodzie mętnej i blisko dna. Haczyk na niego duży, który dla swej obżartości od razu połyka, za pierwszym zatem szarpnięciem wyciągnąć go można z wody.

Łosoś łapie się na małe ryby wszelkiego rodzaju, szczególnie olszanki tak żywe jak i pośnięte i na rozmaite robaki. Ryba to mocna, a zatem potrzeba, aby przyrząd był odpowiedniej mocy do jej utrzymania. Sznur ze strony lub kręconego jedwabiu, haczyk duży. Połów odbywa się w maju, jakkolwiek i później jeszcze w rzekach znajduje się. Łosoś jak jesiotr właściwie do łowów zabawkowych nie należy.

Miętus łapie się na małe żaby i mięso kurczęcia lub raka, małe minogi i inne drobne rybki, wreszcie także i na glisty ziemne

Okuń nęci się żabami, płociami i tem podobnymi rybkami, mięsem rakowym lub z drobiu, starym serem namoczonym w urynie z czosnkiem, robakami, glistami itp. Jest żarłoczny i mocny.

Pstrąg lubi drobne rybki, czerw, chrabąszcze i mięso i na takowe to ponęty dobrze się łowi.

Sandacz jako ryba drapieżna, łowi się najlepiej na drobne rybki, żaby, mięso rozmaite, zwłaszcza też z raka i drobiu. Żyjąc blisko dna, ponęta z haczykiem aż tam do jego siedliska sięgać powinna.

Sum łowi się na żaby i drobne rybki, lecz właściwie nie należy do rybactwa zabawkowego, rozmiary jego zwykle bowiem są większe a oprócz tego i kształt takowy, że nie łatwo wyciągnąć go z wody można.

Szczupak chwytą za wszystkie drobne rybki, a można nawet zakładać 3-4 cali długie. Wędką powinna być długa i mocna, pływak wielki, korkowy, linka bardzo mocna jedwabna lub z włosów końskich, haczyk podwójny. Najlepiej brać rybki żywe, po połknięciu trzeba zaczekać chwilę, gdyż wtenczas stawia mniej oporu, gdy go haczyk razi. W każdym zaś przypadku powoli go podciągać należy, gdyż często rzuca się nagle i wędkę zrywa.

Uklej jest rybą potrzebującą dużo cierpliwości, łowi się zaś czerwem, muchami, glistami, które atoli tylko ssie i dlatego to także trzeba się i starać, aby go lekko nakłuć. Do przynęt uklejujów liczyć można zsiadłą krew wołową pomieszaną z gnojem, jako też i sam gnój koński.

Urfa (chodzi o złocistego jazia – orfe) jest ryba ostrożną i rybak może być bardzo zadowolony, gdy ich kilka przez godzinę ułowi, chyba żeby warunki bardzo mu sprzyjały. Najlepszą ponętą jest glista doskonale wyczyszczona, zboże gotowane i chleb zarobiony na ciasto z mąką i końskim gnojem.

Węgorz najlepiej łapie się na ćwiartki żab, trzewia ryb i pieczoną baraninę. Jednakże nie często się zdarza łapać węgorze na wędkę ręczną i dlatego pręcej dzieje się to na motowężę (chodzi o sznury węgorzowe), w wiersze i na podrywki. Jakkolwiek byłoby rzeczą przyjemną dostać węgorza na wędkę, to zdaje się, że nie często mieć będziemy przyjemność złowić tę rybę wędką zwyczajną i po amatorsku tylko zarzuconą.

KARAŚ SREBRZYSTY

japończyk, japoniec, karaska i bąk

Okres ochronny od:	brak
Okres ochronny do:	brak
Wymiar ochronny:	brak
Występowanie:	strumień, rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu:	Splawik, Grunt
Limit dobowy:	brak

Budowa zewnętrzna:

Ciało umiarkowanie wyciągnięte, bocznie ścięzione. Brak wąsów. Łuski duże, 28-32 wzdłuż linii bocznej. Płetwa grzbietowa wysoka, z 17-25 promieniami, jej krawędź jest prosta lub lekko wypukła. W płetwie odbytowej 8-11 promieni, płetwa ogonowa wcięta. Zęby gardłowe jednorzędowe. 4-4. Na pierwszym łuku skrzelowym 35-48 wyrostków filtracyjnych. Grzbiet jasny, brązowawy. Boki i brzuch żółtawe, srebrzyście lśniące. Otrzewna jamy ciała czarna. Długość 15-35 cm, maksymalnie 45 cm.

Odżywianie:

Małe zwierzęta denne, zooplankton i rośliny wodne.

Karasia łowi się z reguły na metodę gruntową podając przynętę w taki sposób, by znajdowała się tuż nad dnem. Karaś jest wszystkożerny, więc można z równym powodzeniem użyć np. białych i czerwonych robaków, kukurydzy, ziemniaków lub ciasta.

Karaś żeruje również w lutym, marcu.

KARASZ ZŁOCISTY

japończyk, japoniec, karaska i bąk

Okres ochronny od:	brak
Okres ochronny do:	brak
Wymiar ochronny:	brak
Występowanie:	strumień, rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu:	Splawik, Grunt
Limit dobowy:	brak

Budowa zewnętrzna:

Ciało silnie wygrzbiecone, krępe, bocznie ściśnione. Brak wąsów. Łuski duże, 31-55 wzdłuż linii bocznej. Płetwa grzbietowa wysoka z 17-25 promieniami. Jej górna krawędź jest wypukła. Pierwszy promień miękkiej, giętkiej, na tylnej krawędzi lekko piłkowany. W płetwie odbytowej 8-11 promieni. Płetwa ogonowa lekko wcięta. Żęby gardłowe jednorzędowe, 4-4. Na pierwszym łuku skrzelowym 23-33 wyrostki filtracyjne. Grzbiet brązowy z zielonym połyskiem. Boki jaśniejsze, żółtawobrazowe. Strona brzuszna od żółtawej do brudnobiałej. Na trzonie ogona ciemna plama. Długość 20 do 35 cm. maksymalnie 50 cm.

Odżywianie:

Rośliny wodne i małe zwierzęta denne (zwłaszcza larwy ochotkowatych i jętek). Karasia łowi się z reguły na metodę gruntową podając przynętę w taki sposób, by znajdowała się tuż nad dnem. Karas jest wszystkożerny, więc można z równym powodzeniem użyć np. białych i czerwonych robaków, kukurydzy, ziemniaków lub ciasta.

Karas żeruje również w lutym, marcu.

NASI DZIADOWIE TEŻ WĘDKOWALI

Boleń - najlepiej łowi się na glisty, świerszcze, zgniłe mięso lub szarańczę, albo na stary ser niesolony, jednak i na pijawki, albo wreszcie na czerw pomieszany z iłem, tudzież na ser wyrobiony z żółtkiem jaja i kamforą. Ponęta po dnie wody czołgać się powinna, dlatego haczyk dobrze obciążać potrzeba. W wodzie mętnej glista (dżdżownik) najlepszą jest znaną ponętą na bolenia.

Guszczora (tu chodzi prawdopodobnie o klenia)...

Ponętą tej ryby są owady i robaki lub chleb namoczony w wódce i nieco wyciśnięty lub zmieszany, a raczej ugnieciony z jęczmienną mąką

Jaź - jest może najprzyjemniejszą rybą dla rybaka, szukającego zabawy, zawsze chwyta ponęty i nie bardzo w nich przebiera, najlepszymi ponętami dla niego są: krew zsiadła, wiśnie, rodzyunki, glisty, muchy, chrząszcze, ćmy, groch gotowany. Połów mamy najlepszy na jazie.

Jazgarz łowi się na stary ser, namoczony w urynie z czosnkiem, robaki, rozmaite glisty, mięso z nóg raka, małe minogi, piskorze i rumienice (krasnopiórki). Do wody od czasu do czasu wrzuca się piasek z prochami rozmaitego drzewa.

Jelec łowi się jak jaź i wszystko, co o nim powiedzieliśmy, do niego się również stosuje. Dla niego także za ponętę służy - chleb rozmoczony i ugnieciony z mąką jęczmienną.

Karas przynęca się grochem lub chlebem rozmoczonym i z mąką jęczmienną ugniecionym oraz jęczmieniem ugotowanym w cukrze lub farynie (cukier nierafinowany).

Karp nie często pewno na wędkę się złowi, bo w naszych rzekach jak na teraz nie licznie się znajduje, mając jednak nadzieję że przy oględniejszym postępowaniu znów w wodzie bieżącej z karpami spotykać się będziemy, powiemy czytelnikom, że najlepszą dla nich

ponętą jest chleb rozmoczony i ugnieciony z mąką jęczmienną, jęczmień ugotowany z cukrem, faryną albo miodem, słód jęczmienny, a nawet ośrodek bułki, który karpie połykają chciwie tak samo jak chrząszcze lub pędraki.

Kiełb łowi się na kawałki flaków zwierzęcych lub na nidojrzałe ziarno jęczmienia. Kawałek kucha lnianego ma również być dobrą ponętą. Nie wiemy, żeby któryś z rybaków wyłącznie chciał pójść na połów kiełbi. Tej ryby szukać należy w wodach bieżących po dnie piaszczystym, gdyż "nie masz kiełbia bez piasku", jak rybacy mówią.

Leszcz chwyta za czerw mieszany z iłem lub końskim gnojem, z czego kulki się robią. Kule te, osadzone do haczyka, wrzucają się w wodę. Są jeszcze inne ponęty, jako to winogrona, ser umieszany z żółtkiem jaja i kamforą, a w ogóle przedmioty woniejące, które gdyby były sypkie, zawiązuje się w lnianym z rzadkiego płótna woreczku.

Lin łowi się na miękkie przedmioty: chleb świeży, bułka umoczona w wódce i nieco w rękę ściśniona, klusek itp. rzeczy są najlepszą dla niego przynętą. Wszystko jedno trzeba trochę na czerwono ufarbować, do czego ochry się używa. I tu nadmieniamy, tak jak o karpie, że na pewno nie często na wędkę łapać się będzie ta ryba, nie żyjąca w licznych gromadach w rzekach naszych.

ZANĘTY

Zanęta na karpie:

4 szklanki bułki tartej
2 szklanki kaszy kukurydzianej
2 szklanki mąki kukurydzianej
1 szklanka otrąb pszennych
1 szklanka kukurydzy konserwowej z puszki
1/2 opakowania cukru waniliowego

Zapach: do zanęty na karpie dodać można zapach (lub atraktor) spośród ulubionych przez ten gatunek aromatów: róży, miodu, cynamonu, tutti-frutti, truskawki, goździka, karmelu i wanilii. Dawkowanie: jeśli dodajemy gotowy atraktor, według dawki podanej na opakowaniu.

Przygotowanie: składniki mieszamy ze sobą na sucho, dodajemy wody i ostrożnie mieszamy.

Zanęta na liny:

4 szklanki grubej kaszy kukurydzianej
3 szklanki bułki tartej
2 szklanki płatków owsianych (całych)
1 szklanka kaszy manny
1 szklanka mielonych orzechów arachidowych
1 szklanka kukurydzy konserwowej z puszki
1/4 szklanki mielonych słoneczników
1/2 szklanki ciętych dżdżownic

Zapach: do zanęty na liny dodać można zapach (lub atraktor) spośród ulubionych przez niego aromatów: karmelu, miodu, kokosu, tutti – frutti, kozieradki i nostrzyku. Dawkowanie: jeśli dodajemy gotowy atraktor, według dawki podanej na opakowaniu.

Przygotowanie: składniki mieszamy ze sobą na sucho, dodajemy wody i mieszamy. W wodach ciemnych, z dnem mulistym, dodać możemy lekkiej, czarnej ziemi, w proporcji nawet 1 : 1.

Zanęta na karasie:

4 szklanki bułki tartej
3 szklanki otrąb pszennych
2 szklanki płatków owsianych
1 szklanka śruty kukurydzianej
1/2 szklanki mączki arachidowej
1/2 szklanki melasy koprowej
1/4 szklanki mielonych słoneczników
1/2 torebki cukru waniliowego
1 szklanka ciętych dżdżownic

Zapach: do zanęty na karasie dodać można zapach (lub atraktor) spośród ulubionych przez niego aromatów: wanilii, karmelu, miodu, cynamonu, kokosu, kozieradki, nostrzyku i anyżu. Dawkowanie: jeśli dodajemy gotowy atraktor, według dawki podanej na opakowaniu.

Przygotowanie: składniki mieszamy ze sobą na sucho, dodajemy wody i mieszamy. W wodach ciemnych, z dnem mulistym, dodać możemy lekkiej, czarnej ziemi, w proporcji nawet 1 : 1.

KARP

szaran, szaraniek, spaczniak, sazan, opaczniak, karapuda, leszczyk, opaczniak, stopniak.

Okres ochronny od: brak
Okres ochronny do: brak
Wymiar ochronny: 30 cm
Występowanie: jezioro, rzeka, staw
Metoda połowu: Spławik, Grunt
Limit dobowy: 3 szt. łącznie z amurem białym, boleniem, brzaną, lipieniem, pstrągiem potokowym, sandaczem i szczupakiem.

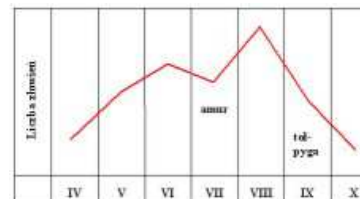
Budowa zewnętrzna:

Dzika, podstawowa forma karpia (sazan) ma wyciągnięte, bocznie słabo ścieśnione ciało. Wysuwalny otwór gębowy ma położenie końcowe. Na górnej wardze występują cztery wąsiki (dwa dłuższe i dwa krótsze). Zęby gardłowe trójzęrdowe. Łuski duże, 33-40 wzdłuż linii bocznej. U hodowlanych odmian ciało, w zależności od odmiany, bywa mniej lub bardziej wyciągnięte i wygrzbiecone. W ciągu dnia karp trzyma się zazwyczaj głębszych, zaciemnionych miejsc, przejawiając wzrastającą aktywność wraz z zapadającym zmierzchem.

Odżywianie:

Młode karpie zjadają rośliny i zwierzęcy plankton (wrostki, skorupiaki). Przy długości około 18 mm zaczynają polować na zwierzęta denne. Osobniki dorosłe pobierają dodatkowo pokarm roślinny. Karpie rozpoczynają żerowanie dopiero przy temperaturze wody przekraczającej 8°C. jednak najlepiej przyswajają pokarm w temperaturze powyżej 20°C.

Skuteczne przynęty to m.in. ziemniaki, kukurydza, białe i czerwone robaki oraz kulki proteinowe o różnych smakach i zapachach. Każdy wędkarz może zresztą spróbować skomponowania własnej przynęty. Zalecane jest regularne zanęcanie wybranego łowiska. Po złowieniu pierwszego karpia warto łowić dalej w tym samym miejscu, ryby te rzadko bowiem żerują samotnie.

Karp żeruje również w styczniu, lutym, marcu i październiku, jesienią biorą duże sztuki.

KLEŃ

bielucha, biały jelec, ześniocek, paruch, paryj, jedlica, klan, klanek, kleniak, kliniak, klin, klonik, lalczyk, lalec, ześniocek oraz żabiak, kłiń.

Okres ochronny od: brak
Okres ochronny do: brak
Wymiar ochronny: 25 cm
Występowanie: strumień, rzeka, ujście, jezioro
Metoda połowu: Spławik, Spinning
Limit dobowy: 10 szt. łącznie z jaziem

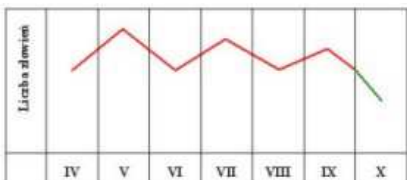

Budowa zewnętrzna:

Ciało wrzecionowate, w przekroju prawie okrągłe, głowa szeroka, masywna. Szeroki otwór gębowy. Łuski duże i grube. 44-46 wzdłuż linii bocznej. W płetwie grzbietowej 11-12 promieni, w odbytovej jest ich 10-12. Zewnętrzna krawędź tej płetwy wypukła. Zęby gardłowe dwurzędowe, 2.5-5.2. Grzbiet brązowoszary z zielonkawym połyskiem, boki srebrzyste, często złociście lśniące. Brzuch białawy. Płetwy brzuszne i odbytowa czerwone. Łuski są ciemno obramowane (rysunek sieci). Długość 30-40 cm, maksymalnie do 60 cm.

Odżywianie:

W wieku młodzieńczym robaki, skorupiaki, mięczaki, larwy owadów i owady z powietrza. Duże osobniki zjadają głównie małe ryby, żaby, przechodzące wylinkę raki a także drobne ssaki. Jest to ryba wszystkożerna i żywi się zarówno wszelkimi drobnymi zwierzętami wodnymi jak też mniejszymi rybami, żabami, i nasionami. W Polsce, najczęściej jest spotykany w wartko płynących rzekach i potokach o zwirowatym dnie. W ciągu dnia klenie stoją w głębokich dołach, pod nawisami brzegowymi i zwieszającymi się nadbrzeżnymi gałęziami. Te płochliwe ryby, przebywają w strefie otwartej wody, reagują ucieczką w głębinę na każdy nawet najmniejszy ruch w polu ich widzenia; wkrótce jednak ponownie pojawiają się pod jej powierzchnią

Kleń "lubi" żerować w zimie. Największe biorą w czerwcu, lipcu i sierpniu.

ZANĘTY

2 szklanki otrąb pszennych
1 szklanka płatków owsianych (całych)
1 szklanka melasy koprowej
1 szklanka melasy (należy uprzednio rozpuścić ją w wodzie, która posłuży do nawilżania zanęty)
1/2 szklanki ciętych czerwonych robaków
1/2 szklanki białych robaków zanętowych (pinkie)

Zapach: do zanęty na leszcze dodać można zapach (lub atraktor) spośród ulubionych przez ten gatunek aromatów: karmelu, wanilii, cynamonu, kokosu, kopru włoskiego, kozieradki, nostrzyka i kolendry. Dawkowanie: jeśli dodajemy gotowy atraktor, według dawki podanej na opakowaniu.

Przygotowanie:

– zanęty na rzekę: suche składniki należy dosypać do uprzednio ugotowanej kaszy kukurydzianej, dopiero gdy składniki wchłoną wilgoć, można ocenić, czy zanętę należy dodatkowo nawilżyć. W tym przypadku stosujemy melasę rozpuszczoną w wodzie. Do obciążania (konieczne w przypadku rzek o szybkim nurcie) stosujemy glinę (konieczna jest tzw. glina rzeczna, wiążąca, proporcja 1 : 1 lub 1 : 2) lub żwir (jednak nie więcej niż 1/4 objętości zanęty). Niemal zawsze zanętę należy dodatkowo skleić;
– zanęty na jezioro: składniki wymieszać na sucho, jeśli zdecydujemy się na dodatek melasy (polecam!), trzeba najpierw rozpuścić ją w mniej więcej 1 litrze wody i dopiero wtedy rozpocząć nawilżanie. W wodach ciemnych, z dnem mulistym, dodać możemy lekkiej, czarnej ziemi, w proporcji nawet 1 : 1. W łowiskach głębokich należy dodać także kleju do zanęt.

Zanęta na płocie:

4 szklanki bułki tartej
3 szklanki mąki kukurydzianej
2 szklanki mielonych biszkoptów
1 szklanka prażonych i zmielonych konopi
1/2 szklanki siemienia lnianego (mielonego)
1/2 szklanki płatków owsianych (zmielonych)
1 szklanka jokersa (ochotki zanętowej)
1/2 szklanki białych robaków zanętowych (pinkie)

Zapach: do zanęty na płocie dodać można zapach (lub atraktor) spośród ulubionych przez ten gatunek aromatów: wanilii, karmelu, kokosu, kozieradki, nostrzyku, kminku, anyżu, kolendry, kopru, lawendy. Dawkowanie: jeśli dodajemy gotowy atraktor, według dawki podanej na opakowaniu.

Przygotowanie: składniki wymieszać na sucho, następnie ostrożnie nawilżyć. W wodach ciemnych, z dnem mulistym, dodać możemy lekkiej, czarnej ziemi, w proporcji nawet 1:1. W łowiskach głębokich należy dodać także kleju do zanęt. W przypadku przygotowywania zanęty na rzekę koniecznie trzeba ją obciążyć, najlepiej ciężką rzeczna gliną, w proporcji 1:1 lub 1:2.

ZANĘTY

Zanęta płociowa

30% bułka tarta
20% suchary
15% płatki kukurydziane
5% wiórki kokosowe
5% mąka kukurydziana
5% kleik ryżowy
5% anyż
5% koper włoski
5% kopra melasa
5% sól

Zanęta leszczowa

40% bułka tarta
10% kasza kukurydziana
15% biszkopt
10% słonecznik
10% płatki owsiane
7% glukoza
5% mąka kukurydziana
3% przyprawa do piernika

Zanęta linowa

500 g gruba kasza kukurydziana
400 g drobno zmielona bułka (wyprażona)
250 g grubo zmielone wafle
150 g pokruszone płatki owsiane (muszą być dodane tuż przed zlepianiem kul zanętowych, aby nie złapały wilgoci)
150 g arachid mielony
50 g sproszkowany karmel
Kawałki czerwonych robaków

Zanęta na leszcza (rzeczna):

5 szklanek gotowanej kaszy kukurydzianej
2 szklanki bułki tartej
1 szklanka mąki kukurydzianej
1 szklanka płatków owsianych (całych)
1 szklanka płatków owsianych (mielonych)
1 szklanka melasy koprowej
1/2 szklanki mączki arachidowej
1/2 szklanki ciętych czerwonych robaków
1/2 szklanki białych robaków zanętowych (pink)

Zanęta na leszcza (jeziorowa):

3 szklanki bułki tartej
2 szklanki mielonych herbatników
2 szklanki mąki kukurydzianej

KRAP

podleszczak, podleszczyk, picuś, klapka i klepka.

Okres ochronny od: brak
Okres ochronny do: brak
Wymiar ochronny: brak
Występowanie: rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu: spławik, Grunt
Limit dobowy: brak

Budowa zewnętrzna:

Wysoko wygrzbiecone, bocznie silnie ścięzione ciało o tępych pysku i częściowo dolnym otworze gębowym. Średnica oka większa lub równa długości pyska. Wzdłuż linii bocznej 44 do 50 łusek. W płetwie grzbietowej 11, w odbytovej 22-26 promieni. Płetwy piersiowe nie sięgają do nasady płetw brzusznych. Zęby gardłowe dwurzędowe, 1 (2,3). 5-5(3.2) l. Grzbiet zielonoszary do zielonoczarne; boki jaśniejsze. Strona brzuszna biaława do czerwonej, srebrzyście lśniąca. Płetwy ciemnoszare. Nasada płetw piersiowych i brzusznych czerwona. Długość ciała 20-30, maksymalnie 35 cm.

Odżywianie:

Małe zwierzęta denne oraz części roślin.

LESZCZ

glapa, kleszcz oraz laskura.

Okres ochronny od: 10.04
Okres ochronny do: 20.06
Wymiar ochronny: 40 cm
Występowanie: rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu: Spławik, Grunt
Limit dobowy: brak

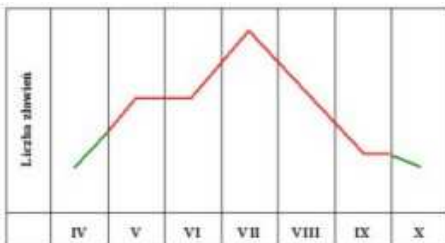

Budowa zewnętrzna:

Silnie wygrzbiecone, bocznie równie silnie ścieśnione ciało o tępych pysku i prawie dolnie ustawionym otworze gębowym. Średnica oka mniejsza od długości pyska. Łuski duże. 50-57 wzdłuż linii bocznej. Płetwa grzbietowa z 12, a odbytowa z 26-31 promieniami. Płetwy piersiowe sięgają do nasady płetw brzusznych. Zęby gardłowe jednorzędowe, 5-5. Grzbiet w kolorze od ołowianego do czarniawego, zazwyczaj zielonawo połyskujący. Boki jaśniejsze, metalicznie lśniące. Brzuch białawy o perłowym połysku. U starszych osobników jest on zwykle złocisty. Płetwy nieparzyste ciemnoszare; parzyste jasnoszare. Długość 30-50 cm, maksymalnie 75 cm.

Odżywianie:

Małe zwierzęta denne. Można łowić go z gruntu, używając jako przynęty białych i czerwonych robaków, ciasta, kukurydzy lub ziemniaków. Najlepiej bierze od lipca do września. Młode ryby żyją w małych stadkach, w przybrzeżnej strefie wody. Starsze w jej głębszych rejonach, skąd wraz z nastaniem ciemności ciągną w poszukiwaniu pokarmu na przybrzeżne płycizny.

Leszcz żeruje również w zimie.

ZANĘTY

Zanęta leszczowo-krapiowa na wody stojące i wolno płynące

6 części bułki tartej
6 części suchar słodki mielony
5 części biszkoptu mielonego
1 część cukru pudru
1 część cukru krystalicznego
1 część cukru waniliowego
Na wody szybciej płynące trzeba dodać 2 części mąki kukurydzianej, 2 części chleba mielonego i 1 część czystego żwiru

Zanęta powierzchniowa

50 % bułka tarta - bardzo drobne
50 % mąka kukurydziana
Dodatki smakowo-zapachowe
Olejek arakowy lub migdałowy

Zanęta powierzchniowa

30% biszkopt - dobrze wyprażony i zmielony
30% mąka kukurydziana
25% bułka tarta - dobrze wyprażona i zmielona
10% siemię lniane - wyprażone i dobrze zmielone
5% kakao

Zanęta denną rozpraszająca się

30% płatki owsiane
30% bułka tarta - gruba
20% chrupki kukurydziane - gniecione
10% mąka kukurydziana
5% otręby pszenne
5% wiórki kokosowe
Zapach owocowy

Zanęta letnia (uniwersalna)

25% - pieczywo jasne
15% - biszkopt
20% - kukurydza zanętowa
15% - soja
10% - kopra melasa

Zanęta na łowiska o dużej presji wędkarskiej

2,5 kg - pieczywa 1 kg - biszkoptów
1 kg - kaszy kukurydzianej
250 g - mączka arachidowa
2 kg - kukurydza konserwowa
0,5 litra - kastery
50 g - karmel
Zapach: wanilia

ZANĘTY

Zanęta z Kolendrą

2 części prażonego, zmielonego pieczywa,
1 część mąki kukurydzianej,
1 część prażonych i zmielonych konopi,
1 część otrębów pszennych,
1/2 części prażonych i zmielonych nasion słonecznika lub dyni,
6 łyżek sproszkowanej wanilii,
3 łyżki wyprażonej i zmielonych owoców (nasion) kolendry,
0,25 ml białych robaków pinki.

Zanęta na karpioвате

1,5 części bułki tartej
0,5 części mąki kukurydzianej
0,5 części kaszy kukurydzianej
1 część zmielonych płatków owsianych
0,2 części cukru
0,5 części mielonych nasion słonecznika
Zapach - wedle własnego uznania i w zależności od gatunku, na który się nastawiamy

Zanęta leszczowa

1 część kaszy kukurydzianej
1 część zmielonego suchego chleba
1 część bułki tartej
0,5 części mąki kukurydzianej
0,4 części pokruszonych płatków owsianych
Zapach - wedle uznania (wanilia, kolendra, kokos, cynamon, kminek)

Zanęta leszczowa na wodę bieżącą

2 części chleba mielonego
1 część bułki tartej
2 części płatków owsianych mielonych
0,5 części płatków owsianych całych
1 część mąki ziemniaczanej
1 część konopie mielone
Olejek kminkowy
Gлина odpowiednio do prądu

Zanęta leszczowa na wodę stojącą

3 części bułki tartej
2 części kaszy kukurydzianej
2 części otrębów pszennych
1 część płatków owsianych całych
1 część konopie mielone
Olejek kminkowy

LIN

pszenicznik, oczeretnik oraz kaliniak.

Okres ochronny od: brak
Okres ochronny do: brak
Wymiar ochronny: 25 cm
Występowanie: strumień, rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu: Spławik, Grunt
Limit dobowy: 4 szt. łącznie z sieją i węgorzem

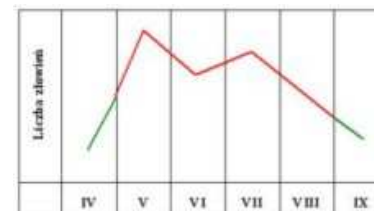
Budowa zewnętrzna:

Zwarte, mocno zbudowane ciało o szerokim trzonie ogonowym. Oczy małe. Otwór gębowy mały, końcowy, w kąciakach otworu gębowego jeden wąsik. Łuski drobne (95-100 wzdłuż linii bocznej), głęboko osadzone w grubej, śluzowatej skórze. W płetwie grzbietowej 12-13 promieni, odbytowa ma ich 9-11. Wszystkie płetwy zaokrąglone. U samców, poczynając od drugiego roku życia, przy długości 12 cm płetwy brzuszne wydłużają się, a ich drugi promień grubieje. Płetwa ogonowa lekko wklęsła. Grzbiet jest najczęściej ciemnozielony lub ciemnobrązowy. Boki jaśniejsze mosiężnie połyskujące, strona brzuszna żółtawobiała. Długość 20-30 cm, maksymalnie 60 cm (ciężar do 7,7 kg).

Odżywianie:

W okresie młodocianym zjada plankton. Później pokarm jego stanowią małe zwierzęta denne (robaki, ślimaki, larwy owadów, mięczaki), rośliny, a także na pół przegniłe ich części. Zimą nie przyjmuje pokarmu. Zapada w rodzaj specyficznej śpiączki zimowej i spędza ten okres zagrzebany w mule. Ostrożny, bardzo płochliwy samotnik, trzymający się w ciągu dnia w pobliżu dna, przejawiający zwiększoną aktywność po zapadnięciu ciemności. Na terenie naszego kraju lin występuje w płytkich, zarośniętych jeziorach o mulistym dnie i w zacisznych miejscach rzek. Lin uchodzi za niezwykle płochliwą rybę, bardzo wrażliwą na wszelkie hałasy czy wstrząsy na brzegu lub w łodzi i biorącą przynętę bardzo ostrożnie. Można go łowić np. na białe i czerwone robaki, kukurydzę

lub ciasto, podawane jak najbliższej dna, ale tak, by przynęta nie tonęła w mule. Do odniesienia wędkarskich sukcesów konieczne jest jednak kilkudniowe nęcenie.

Lin może brać wczesną wiosną lub późną jesienią.

LIPIEŃ

kardynał, lipak oraz lipek.

Okres ochronny od:	01.03
Okres ochronny do:	31.05
Wymiar ochronny:	30 cm
Występowanie:	strumień, rzeka
Metoda połowu:	Spinning, Mucha
Limit dobowy:	3 szt. łącznie z amurem białym, boleniem, karpem, pstrągiem potokowym, sandaczem, szczupakiem i brzaną

Budowa zewnętrzna:

Ciało umiarkowanie wyciągnięte, bocznie ściętnione, o małej głowie i spiczastym pysku. Łuski małe, 74-96 wzdłuż linii bocznej. Płetwa tłuszczowa pomiędzy wysoką płetwą grzbietową a płetwą ogonową. Mały otwór gębowy może sięgać do przedniej krawędzi oka. Szczeka górna wysunięta do przodu. Obydwie szczęki mają drobne zęby. Płetwa grzbietowa rozpoczyna się daleko przed nasadą płetw brzusznych. U samca płetwy grzbietowa, odbytowa oraz brzuszna są większe niż u samicy. Strona grzbietowa zielononiebieska lub niebieskawoszara, boki i brzuch w kolorze od srebrzystobiałego do mosiężnego, w okresie tarła z purpurowym odblaskiem. Na grzbiecie i bokach znajdują się nieregularnie rozmieszczone czarne plamy. Szara płetwa grzbietowa ma 4-5 rzędów czerwonych, okrągłych plam. Długość 25-35 cm, maksymalnie 60 cm.

Odżywianie:

Robaki, ślimaki, wodne i powietrzne owady, małe ryby oraz ikra ryb. Odżywia się przede wszystkim owadami lub ich larwami oraz drobnymi skorupiakami.

ZANĘTY

Zanęta płociowa - wiosna

500 g drobno zmielone ciemne pieczywo
500 g bułka tarta
250 g mąka kukurydziana
100 g mąka pszenna
100 g Coco-Belge
250 g mączka z orzechów arachidowych
100 g konopie
Zapach - koper włoski

Zanęta płociowa - jesień

0,5 kg konopie
0,25 kg prażone siemię lniane
0,5 kg prażona tarta bułka
0,25 kg biszkopt
0,25 kg Coco-Belge
0,25 kg mąka kukurydziana
Zapach (anyż, kozieradka, koper włoski)

Zanęta płociowa

1 część mąki kukurydzianej
1 część bułki tartej
0,5 części kaszy kukurydzianej
0,5 części pokruszonych płatków owsianych
Zapach - nostryk

Zanęta płociowa na wodę bieżącą

3 części bułki tartej
2 części mielonych herbatników
2 części kaszy kukurydzianej
1 część płatki owsiane mielone
1 część mleko w proszku
0,5 części siemię lniane mielone
0,5 części konopie mielone
Olejek anyżowy
Gлина stosownie do prądu

Zanęta płociowa na wodę stojącą

2 części bułki tartej
3 części biszkoptów mielonych
1,5 części mąki kukurydzianej
0,5 części mleka w proszku
2 części otrębów pszennych
1 część siemię lniane mielone
Zapach (koper, kminek)
Ziemia z kretowiska stosownie do głębokości łowiska

ZANĘTY

Zanęta płociowa na wodę stojącą

5 części bułki tartej
1,5 części mąki kukurydzianej
1 część płatków owsianych mielonych
1,5 części biszkoptów mielonych
1 część mąka kokosowa
Cukier

Zanęta na płoć

30% bułki tartej
20% sucharków mielonych
10% konopi prażonych
5% mąki kukurydzianej
5% suchej kaszy kukurydzianej
5% mielonego i prażonego lnu
5% mielonych pestek z dyni
5% mielonego słonecznika
15% glinki rozpraszającej
łyżka soli na 3 kg zanęty
Atraktor płociowy

Zanęta płociowa

30% bułka tarta
20% suchary
15% płatki kukurydziane
5% wiórki kokosowe
5% mąka kukurydziana
5% kleik ryżowy
5% anyż
5% koper włoski
5% kopro melasa
5% sól

Zanęta płociowa:

30% pszennego pieczywa (kromki chleba pokrojone w kostki, suszone i prażone w piekarniku należy zmielić, gdy jeszcze są gorące; pieczywo ma być pszenne, gdyż żytnie szybko kwaśnieje),
15% kukurydzy, po połowie surowej śruty i mąki,
10% prażonych i zmielonych konopi,
10% prażonych nasion lnu (siemę lniane),
10% grubych otręb pszennych (odsiąć mąkę),
5% odsianych płatków owsianych,
2 łyżki wanilii (gdy woda w łowisku jest ciepłą, nieco więcej),
2 łyżki atraktora płociowego,
atraktor leszczowy: 2 łyżki brązowego, gdy woda jest ciepła (latem) lub 3 łyżeczki białego gdy woda jest zimna (wiosną i jesienią, w głębokim łowisku także latem).

MIĘTUS

meniok, mentuz, miniok, minka, mich, myniok oraz niuch.

Okres ochronny od: 01.12
Okres ochronny do: 28.02
Wymiar ochronny: 30 cm
Występowanie: Jezioro, Rzeka
Metoda połowu: Spławik, Grunt
Limit dobowy: 5 kg

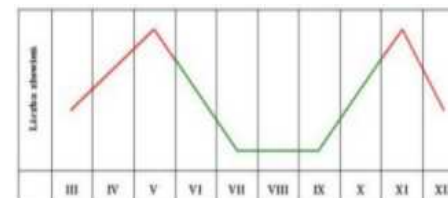

Budowa zewnętrzna:

Ciało silnie wyciągnięte, z przodu walcowate, w części tylnej bocznie ścięśnione. Głowa szeroka i płaska. Duży, lekko dolny otwór gębowy. Szczęki z drobnymi, tarkowatymi zębami. Na podbródku jeden długi wąs. Przy otworach nosowych dwa króciutkie wąsiki. Łuski małe, cienkie, okrągłe. Linia boczna niepełna. Pierwsza płetwa grzbietowa z 9-16, druga z 67-85 promieniami – jest ona prawie tak długa jak płetwa odbytowa (65-78 promieni). Płetwy brzuszne położone gardłowo. Płetwa ogonowa zaokrąglona. Ubarwienie grzbietu brązowe, oliwkowożółte lub zielonkawe z ciemnym, niewyraźnym marmurkowym wzorem. Boki jaśniejsze, żółtawe. Brzuch białawy; ubarwienie ryb w zależności od podłoża jest bardzo zmienne. Młode są znacznie ciemniejsze od ryb dorosłych. Miętus ma przeciętnie 30-60 cm długości, maksymalnie 120 cm. Osiąga wówczas 25-30 kg i wiek 15-20 lat.

Odżywianie:

Młode osobniki zjadają robaki, larwy owadów, skorupiaki, drobne ślimaki i mięczaki. W starszym wieku odżywia się rybami (jazgarz, kielb, płoć i inne) oraz rakami. Miętus zyskał miano groźnego rabusia ikry i wylęgu ryb; zwłaszcza w pstrągowych wodach może być sprawcą znacznych szkód. Ryba aktywna o zmroku i nocą. Miętus uchodzi za znakomitą rybę konsumpcyjną, którą poławia się zwłaszcza w zimnej porze roku. Jako przynęty służą martwe rybki, filety, rybne lub pęczki rosówek, podawane jak najbliżej dna.

Miętus dobrze żeruje w zimie, słabo latem. Gdy woda ogrzeje się do ponad 20°C zapada w letarg.

OKOŃ

okoń, garbus oraz kostyrz.

Okres ochronny od:	brak
Okres ochronny do:	brak
Wymiar ochronny:	18 cm
Występowanie:	strumień, rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu:	Splawik, Spinning
Limit dobowy:	5 kg

Budowa zewnętrzna:

Ciało mniej lub silniej wygrzbiecone, co jest zależne od warunków troficznych, panujących w zamieszkiwanej przez ryby wodzie. Pysk tępy z szerokim, końcowym otworem gębowym. Wieczko skrzelowca w tylnej części spiczasto wyciągnięte i zakończone mocnym kolcem. Małe łuski grzebykowe, 58-67 wzdłuż linii bocznej. Dwie płetwy grzbietowe. Pierwsza z 13-17 twardymi promieniami, druga z 1-2 twardymi i 13-16 miękkimi. W płetwie odbytowej 2 twarde i 8-10 miękkich promieni. Grzbiet ciemnoszary do niebieskawego lub zielonooliwkowego. Boki jaśniejsze z 6-9 ciemnymi, poprzecznymi, pojedynczymi lub rozwidlającymi się prążkami. Brzuch od białego do czerwonego, o srebrzystym połysku. Przy tylnej krawędzi pierwszej płetwy grzbietowej występuje czarna plama. Płetwy brzuszne i odbytowa czerwone. Samce są intensywniej wybarwione niż samice. Długość 25-30 cm, maksymalnie 51 cm.

Odżywianie:

Bezkręgowce, ikra i wylęg ryb oraz małe ryby. Okonie łowi się na wędkę stosunkowo łatwo. Biorą przez cały rok, szczególnie dobrze jednak od lipca do października, przy wysokiej temperaturze wody. Używa się zarówno spinningu, jak i gruntówki. Przynętami sztucznymi mogą być obrotówki, wahadłówki, woblerki i twisterki. Z przynęt naturalnych poleca się martwe rybki, rosówki, czerwone robaki, a także rybnie filety.

Okoń żeruje przez cały rok. Zima to dobry okres na dużego okonia.

PRZYŃĘTY ROŚLINNE

przypalić. Przerywamy podgrzewanie, gdy kaszka stanie się odpowiednio gęsta. Jeżeli jednak ciasto wyszło nam zbyt rzadkie, możemy po prostu dosypać na gorąco kaszki, a jeśli zbyt gęste, wystarczy wdusić gotowanego ziemniaka.

Kukurydza

Kukurydza jest bardzo znaną przynętą wędkarską. Używa się jej najczęściej do połowu ryb karpiowatych, zwłaszcza karpia, amurów, leszczy oraz linów. W zależności od pory roku i rodzaju łowiska, kukurydzę stosuje się w formie surowej lub konserwowanej. Kukurydzę należy wsypać do naczynia, zalać wodą i moczyć przez 24 godz. Namoczoną, po dolaniu wody, gotować na wolnym ogniu, pod przykryciem, przez 8-10 godzin. Trzeba pilnować, aby w czasie gotowania ziarna były cały czas przykryte pod wodą. Gdy zaczynają pękać, wsypać łyżeczkę mąki kukurydzianej i gotować jeszcze przez 10 min, po czym garnek odstawić i ostudzić ziarna. Dopiero po całkowitym ostudzeniu wylać wodę z garnka. Kukurydza jest lubiana przez karpie, duże leszcze i czasami duże płocie.

Miękisz chleba lub bułki

Miękisz chleba lub bułki to znakomita przynęta, raczej na wody stojące. Atrakcyjna zwłaszcza latem. Nie powinno się ugniatać miękiszu, lepiej oderwany kawałek (najlepiej wraz z kawałkiem skórki) założyć bezpośrednio na haczyk, a dopiero na trzonku zagnieść miękisz. Powstanie rodzaj bukietu, wabiący rybę, jednocześnie dość mocno trzymający się haczyka.

Ciasta wędkarskie

Ciasta są znakomitem uzupełnieniem palety przynęt. Mogą być przygotowane z produktów mącznych i drobnych kasz oraz ziemniaka, miękiszu bułki czy sera topionego. Ciasto jest najbardziej łowne wtedy, gdy ma miękką konsystencję, jednak przy zarzucaniu lub zetknięciu z wodą nie powinno spadać z haczyka. Przepisów na skuteczne ciasto jest tyle, ilu wędkarzy. Jednak przygotowując ciasto, musimy uwzględnić preferencje smakowe ryb, które zamierzamy łowić – leszcze lubią karmel i wanilię, karp miód, melasę, cukier, płocie m.in. anyż, nostrzyk, czosnek. Na ściereczkę lub papier, by się osuszył. Na przynętę należy wybierać największe ziarna, resztę możemy zastosować do zanęcania. Do łowienia na groch stosujemy haczyki duże, od numeru 8 do 12, o krótkim trzonku i okrągłym łuku kolankowym. Ostrze wprowadzamy tak, by haczyk spiął obie połówki ziarna.

PRZYŃĘTY ROŚLINNE

Konopie

Konopie są cenione przez wytrawnych łowców płoci głównie za niemal magiczny zapach i smak, przyciągający szczególnie duże płocie, a także za połyskliwy, czarny kolor, który okazuje się – o dziwo – bardzo przyciągający dla tych wybrednych ryb. Na przynętę wybieramy możliwie największe ziarna, jakie uda się nam dostać – mniejsze można dodać potem do zanęty. Konopie zalewamy wodą z kranu i odstawiamy na dobę. Następnego dnia zmieniamy wodę, dodajemy łyżeczkę sody (ziarna stają się czarne i pulchne) i gotujemy na wolnym ogniu. Gdy woda zacznie wrzeć, należy dokładnie obserwować ziarna – gdy zaczną pękać, a kielek staje się dobrze widoczny, to sygnał, że trzeba ziarna odcedzić i zahartować zimną wodą. O konopiach można powiedzieć jedno – mimo niewielkich rozmiarów są przynętą wybiórczą, której małe płocie wręcz nie lubią, duże natomiast – przepadają. Być może kłopotliwe jest nakładanie ich na haczyk, ale być może pomocna będzie krótka instrukcja – ziarenko chwytamy pomiędzy kciuk i palec wskazujący i lekko naciskamy. Gdy ziarenko otworzy się tuż za kielkiem, wprowadzamy cienki haczyk (numery 18–20), następnie przekłuwamy całe ziarno w taki sposób, aby grot znalazł się pod kielkiem.

Wyka

Ziarna wyki znane są tylko nielicznym, a w praktyce stosuje je zapewne tylko garstka zapaleńców, choć efekty połowów są zaskakująco dobre, a przygotowanie bardzo łatwe. Wyka ma w porównaniu z innymi parzonymi ziarnami wiele zalet. Ziarna są dużo większe, przez co z jednej strony są przynętą wybiórczo atakowaną przez większe egzemplarze białorybu, z drugiej strony łatwiej je nakładać na haczyk. Zagadkę łowności ziaren wyki rozwiązują obserwacje wędkarzy, którzy zauważyli, że najskuteczniejsza jest w łowiskach, w których występują małe małże: racicznice albo groszówki. Można się domyślać, że leszcze i płocie biorą twarde ziarna wyki za naturalną przynętę. Wykę najlepiej zaparzać w termosie. Wypełniony do 1/4 objętości dobrze przepłukany ziarnami zalewamy do połowy wrzątkiem, do którego dodajemy łyżeczkę cukru. Dzięki temu ziarna nabierają połysku. Odstawiamy na 10 godz... i gotowe. Do wędkowania na ziarna wyki stosujemy haczyk o numerze 10–12 i krótkim trzonku. Zahaczmy tylko za grubą skórkę, a w przypadku szczególnie ostrożnych brań możemy łowić tylko na połowę ziarna.

Kasza manna oraz kasza jęczmienna perłowa

Wielu wędkarzom wydaje się, że tak delikatne przynęty nie są praktyczne – trudno je nawlec, wymagana jest wysoka precyzja i delikatne, wyczynowe haczyki. Przygotowane ziarna nawlekamy ciasno jedno obok drugiego na haczyk numer 16–18 tak, aby razem przypominały segmentowy tułów larwy. Mimo że ziarna te są stosowane niezmiernie rzadko, warto zastosować je w czasie połowu leszczy i płoci. Parzymy w podobny sposób, jak ziarna pszenicy – gotujemy na wolnym na ogniu aż do momentu, gdy ziarna zaczynają pękać. Nie mogą być zbyt miękkie, w takim przypadku mogą łatwo spadać z haczyka.

Z kaszy manny możemy łatwo przygotować bardzo atrakcyjne i skuteczne ciasto – na wolnym ogniu zagotowujemy szklanek wody z niewielką ilością cukru, środka zapachowego oraz, w razie potrzeby, barwnika. Wsypujemy ostrożnie kaszkę i starannie mieszamy, aby nie

PŁOĆ

wandrówka, płotka.

Okres ochronny od:	brak
Okres ochronny do:	brak
Wymiar ochronny:	brak
Występowanie:	Jezioro, Rzeka
Metoda połowu:	Splawik, Grunt
Limit dobowy:	brak

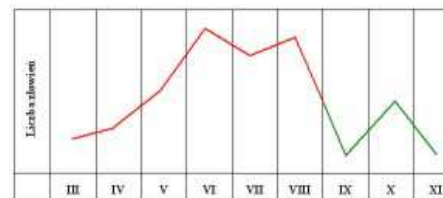

Budowa zewnętrzna:

Ciało w zależności od wieku ryby i rodzaju zamieszkiwanej wody mniej lub bardziej wygrzbiecone, ścieśnione w płaszczyznach bocznych. Linia brzucha pomiędzy płetwami brzuszными a odbytową zaokrąglona. Początek płetwy grzbietowej na linii nasady brzusznych (tylko czasami minimalnie przesunięty ku tyłowi). Otwór gębowy wąski, ustawiony prawic poziomo. Oczy czerwone (znak rozpoznawczy płoci, która jest bardzo podobna do wzdręgi), koliste duże łuski, 39-48 (najczęściej 42-45) wzdłuż linii bocznej. W płetwach piersiowych po 16 promieni, w grzbietowej i odbytowej po 12-14. Żęby gardłowe jednorzędowe 5/6/-5. Grzbiet ciemnozielony, do zielononiebieskiego, boki srebrzyste z żółtawym połyskiem. W okresie tarła brzuch połyskuje czerwono. Płetwy piersiowe, brzuszne i odbytowa są czerwone. Długość 25-30 cm, maksymalnie 50 cm.

Odżywianie:

Pokarmem płoci są drobne rośliny wodne oraz plankton roślinny, zwierzęta żyjące na wodnej roślinności, mięczaki i skorupiaki. Stadna ryba porośniętej roślinnością przybrzeżnej strefy. Zimą spędza w spokojnych, głębokich miejscach. Najlepiej łowić ją wczesnym rankiem na cienką żyłkę i małe haczyki. Przynętą mogą być m.in. białe i czerwone robaki oraz cisto.

Płoc żeruje również w zimie, wczesną wiosną dobrze w marcu.

PSTRAŃ

Okres ochronny od:	01.09
Okres ochronny do:	31.01
Wymiar ochronny:	25/30 cm
Występowanie:	strumień, rzeka, jezioro
Metoda połowu:	Spinning, Mucha
Limit dobowy:	3 szt. łącznie z amurem białym, boleniem, karpem, lipieniem, sandaczem, szczupakiem i brzaną

Budowa zewnętrzna:

Ciało wyciągnięte, w zależności od charakteru wody mniej lub bardziej wygrzbiecone i bocznie spłaszczone, z szerokim trzonem ogonowym. Płetwa tłuszczowa pomiędzy płetwą grzbietową i ogonową. Łuski drobne, 110-120 wzdłuż linii bocznej, 14-19 (najczęściej 16) pomiędzy płetwą tłuszczową a linią boczną (łącznie z leżącymi na niej łuskami). Głowa o tępo zakończonym, szeroko wciętym pysku, sięgającym tylnej krawędzi oka; 2-5 górnych i dolnych wyrostków filtracyjnych pierwszego łuku skrzelowego jest guzkowatych, środkowe są pałczkowate. Na płycie lemieszka znajduje się 2-6 zębów, na trzonie 9-18 umieszczonych najczęściej w dwóch rzędach. Tylny brzeg płetwy ogonowej jest u młodych ryb owalnie wcięty. U dorosłych jest prawie prosty. Ubarwienie bardzo zmienne, zależnie od miejsca przebywania. Najczęściej od zielonkawego do brązowawego. Na bokach, tak powyżej, jak i poniżej linii bocznej, plamy ciemne oraz czerwone z białą obwódką. Płetwa tłuszczowa jasna, czerwono cętkowana. Młode ryby mają 6-9 ciemnych poprzecznych plam. Długość 20-40, maksymalnie 50 cm.

Odżywianie:

Małe, różnorodne organizmy zwierzęce, również owady fruujące ponad powierzchnią wody, w starszym wieku głowacze i inne małe ryby.

PRZYNYĘTY ROŚLINNE

Pszenica - Ziarna parzonej pszenicy od pokoleń są jedną z najbardziej atrakcyjnych przynęt i zanęt, świetna na płocie, krąpie i liny.

Przygotowanie pszenicy jest proste, oto dwa podstawowe sposoby:

1) szklanke dorodnych ziaren należy wypłukać, wsypać do termosu i zalać wrzątkiem. Po kilku godzinach pszenica powinna być odpowiednio miękka;

2) potrzebną ilość ziaren (jeśli planujemy nęcić pszenicą, to potrzeba nam ich więcej niż tylko szklanke) w przeddzień połowu przepłukujemy wodą i odstawiamy na noc. Podgrzewamy je następnie na małym ogniu przez 2-3 godziny, mieszając i bacząc, czy nie pękają osłonki. Gdy mniej więcej połowa ziaren ma już popękane osłonki, przerywamy podgrzewanie i odsączamy ziarna na sicie. Dobrze przygotowane ziarno powinno mieć pękniętą osłonkę i widoczny biały miąższ, a jego konsystencja powinna być taka, że po ściśnięciu między palcami powinna się rozduścić niczym kawałek masła. Na przynętę najbardziej nadają się te ziarna, które są wyraźnie pęknięte. Pszenica to świetna przynęta na płocie, krąpie i liny. Pszenica jest także doskonałą zanętą – jeśli łowisko jest nią stale nęczone, wystarczy sypanąć kilka ziaren w pobliże spławika, by zwabić ryby.

Pęczak - Pęczak jest świetną przynętą, zwłaszcza w letniej porze. Przygotowanie – szklanke ziaren należy przepłukać w zimnej wodzie, a następnie wsypać do litrowego termosu i zalać dwoma szklankami wrzątku. Po około trzech godzinach przynęta jest gotowa. Teraz wystarczy pęczak zahartować, czyli krótko przepłukać pod strumieniem zimnej wody. Wielu wędkarzy przed zalaniem wrzątkiem dodaje na tym etapie cukru waniliowego, który nadaje specyficzny aromat, przywabiający szczególnie płocie. Warto jednak czasami zaparzyć ziarna bez żadnych zapachów, a ewentualne aromaty lub barwniki dodawać później, już przed samym wędkowaniem. Tak przygotowany pęczak daje się łatwo pokolorować barwnikami spożywczym, głównie czerwonym i żółtym. Wstępnie można polecić czerwony pęczak na łowiska o wodzie jasnej, przezroczystej, lecz dnie ciemnym; barwnik żółty najlepiej sprawdza się w wodzie mętnej, nieprzezroczystej. Ale wędkarz, który chce być przygotowany na każdą ewentualność, powinien jednak mieć ze sobą także pęczak naturalny.

Groch - Zapach i smak grochu skutecznie wabi większość ryb karpiowatych, a stosować go można dosłownie od wiosny do późnej jesieni. Groch jest doskonałą przynętą zarówno w czasie jeziorowej zsiadki na leszcza lub lina, jak i podczas łowienia metodą przepływanki brzan, jazi lub kleni. Przygotowanie: przystępując do gotowania grochu, wybierzmy ziarna świeże, z ostatniego zbioru. Nie powinno się stosować mieszanki grochu zbieranego w różnych terminach, gdyż każde z ziaren będzie miało odmienny czas „dochodzenia” do pożądanej miękkości. Groch należy wstępnie przepłukać, a następnie zalać zimną wodą na 24 godz. To nieodzowny warunek udanego gotowania. Po odcedzeniu napełniamy garnek z grochem ponownie, tym razem ciepłą wodą, przykrywamy pokrywką i stawiamy na wolnym ogniu. Pamiętajmy – groch potrafi wchłonąć nawet trzykrotnie więcej wody w stosunku do swojej objętości, dlatego w czasie gotowania musimy sprawdzać, czy w garnku jest jej dość. Gdy zaczyna jej brakować, dolewamy, ale – uwaga! – tylko wrzątek. W przeciwnym razie groch stwardnieje i będzie się nadawał tylko do wyrzucenia. Groch osiąga pożądaną miękkość po mniej więcej 2,5 godz. gotowania, ale nie należy się sugerować podanym tu czasem, gdyż jak wspomniałem każda partia grochu ma „swoją” czas. Po gotowaniu groch wysypujemy na lnia

PRZYŃĘTY NATURALNE

Larwy chruścika (kłódki)

Świetna wiosenna przynęta na grubą płóć, leszcza, brzanę, świnkę, jazia i klenia. Larwy chruścików występują we wszystkich wodach słodkich w strefie klimatu umiarkowanego. Na świecie występuje aż 7 tysięcy gatunków chruścików, z czego w Europie żyje około 300, większość z nich można znaleźć także w Polsce. Spotykane są larwy w różnych kolorach, od sinych, kremowych, aż po intensywnie żółte i zielone. Najbardziej poszukiwane są „kłódki” zielone, żyjące w czystych strumieniach. Te wabią najgrubsze sztuki, warto trochę poprzebierać w zebranych chruścikach, by właśnie na takie natrafić. O kłódki nie jest wcale trudno. Znajdziemy je w strumykach, stawach, w strefie przybrzeżnej większości czystych jezior. Można je zbierać pośród leżących na dnie patyczków, nie jest to jednak łatwe, gdyż domki chruścików (charakterystyczne dla tych larw futeraliki z kamyczków i kawałków drewna) są niemal nie do odróżnienia od zwykłych patyczków. Najpewniejszym sposobem jest wyjęcie z wody dużej gałęzi, podniesienie większego kamienia. Wystarczy wtedy zebrać przyklepione larwy i włożyć do przygotowanego wcześniej pudełka. Powinno być ono wyłożone wilgotnymi, butwiejącymi resztkami roślin.

Larwy chrząszcza mączniaka młynarka (mączniaki)

Jedynie nieliczni wędkarze – spławikowcy znają larwy chrząszcza mączniaka młynarka, zwane potocznie „mączniakami”. Larwy te zalęgają się w źle oczyszczonej mące. Mączniak to mniej więcej dwucentymetrowe larwy, barwy jasnobrązowej lub żółtej. Mają kształt wysmukłej gąsienicy, lecz skóra przypomina twarde, lśniący pancerz. Pozyskanie ich we własnym zakresie nie nastręcza specjalnych kłopotów – wystarczy zostawić nieco mąki, np. w piwnicy, by po jakimś czasie pokazały się tam larwy. Polecieć je można jako doskonałą przynętę na okonie i duże okazy białorybu. Na cienki i delikatny haczyk o numerze 12–14 można nakładać pojedyncze larwy lub ich pęczki. Bardzo dobre efekty daje mączniak w tandemie połączony z inną przynętą. Mączniaki można łatwo przechowywać w mące lub suchych otrębach, w chłodnym miejscu.

Czerwone robaki

O atrakcyjności czerwonego robaka jako przynęty decyduje z jednej strony fakt, że dżdżownice składają się w połowie z łatwo przyswajalnego białka, z drugiej – przywabiający ryby czerwony kolor, a także żywotność na haczyku i ruchliwość. Dżdżownice (*Lumbricus Allolobophora Eisenia*) znane są każdemu. Ich nazwa wiąże się z dżdżem, czyli dawniejszą nazwą deszczu. Do dziś echo słowa dżdż (= deszcz) znajdujemy w słowie dżdżysty - np dżdżysty dzień. To, co wędkarze nazywają potocznie „czerwonymi robakami”, to dżdżownice (*Lumbricus*), rodzaj skąposzczetów z rodziny dżdżownicowatych. Na świecie spotykanych jest ok. 250 gatunków, w Polsce 32, z czego pospolicie występuje 10 gatunków. Dżdżownice żyją w glebie, do 1 metra głębokości.

Wędkarze najczęściej posługują się nazwami, które są wynikiem wielopokoleniowych doświadczeń. Tak więc rosówki to te robaki, które spotkać można po rosie, kompościaki znajdziemy w kompoście, a gnojaki pod kupami zwierzęcego nawozu. W handlu dostępne są dżdżownice hodowlane, tzw. kalifornijskie.

ROZPIÓR

siniec

Okres ochronny od:	Brak
Okres ochronny do:	Brak
Wymiar ochronny:	25 cm
Występowanie:	okolice morza, Wisła, Odra,
Metoda połowu:	spławik, grunt
Limit dobowy:	brak

Budowa zewnętrzna:

Rozpiór ma ciało wydłużone, silnie bocznie ścięśnione. Może być mylony z leszczem, jednak jest od niego smuklejszy i silniej spłaszczony bocznie. Pysk zaokrąglony. Płetwa odbytowa bardzo długa, płetwa grzbietowa ma krótką podstawę zaś płetwy piersiowe zachodzą na nasadę płetw brzusznych. Płetwa ogonowa silnie wcięta, dolny jej płat, podobnie jak u leszcza, jest dłuższy od górnego. Cechy, które wyraźnie odróżniają go od leszcza, to długa płetwa odbytowa i mniejsze wygrzbiecenie (bardziej smukłe ciało). Grzbiet rozpióra ma barwę ciemnobrunatną, niebieską lub zieloną, boki ciała zaś są żółtawosrebrzyste. Płetwy piersiowe oraz brzuszne są ciemno zakończone. Płetwy grzbietowa, odbytowa i ogonowa szare, ciemno obrzeżone.

Odżywiania:

Rozpiór jest rybą planktonożerną, w jego pokarmie przeważają skorupiaki planktonowe, szczególnie oczliki (stały składnik pokarmu rozpióra). Jesienią poza oczlikami zjada też wioślarki, sporadycznie zdarzają się wrotki. Ze względu na to, że rozpiór jest planktonofagiem nie jest konkurentem pokarmowym dla leszcza.

SANDACZ

snadał, sandałka

Okres ochronny od:	01.03
Okres ochronny do:	31.06
Wymiar ochronny:	45 cm
Występowanie:	rzeka, ujście, jezioro
Metoda połowu:	Spinning, Żywiec
Limit dobowy:	3 szt. łącznie z amurem białym, boleniem, karpem, lipieniem, pstrągiem potokowym, szczupakiem i brzań

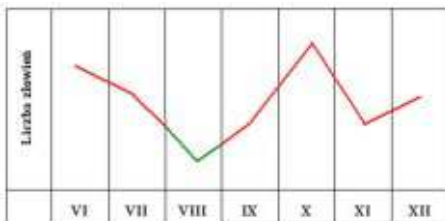

Budowa zewnętrzna:

Wyciągnięte, szczupakowate ciało o długim, spiczastym pysku i szerokim, końcowym otworze gębowym. Szczęki nierówno uzębione (małe szczotkowate zęby, a między nimi duże zęby chwytne). Wieczko skrzelowe z małym kolcem. Przedpokrywowa kość wieczka skrzelowego ząbkowana. Rozstaw oczu odpowiada średnicy oka lub jest mniejszy. Małe łuski grzebykowe, 80-97 wzdłuż linii bocznej. Policzki nagie lub tylko częściowo pokryte łuskami. Dwie prawie jednakowej długości płetwy grzbietowe. Pierwsza z 13-15 twardymi promieniami. W drugiej płetwie grzbietowej od 1 do 2 twardych promieni i 19-23 miękkich. Płetwa odbytowa z 2 twardymi i 11-13 miękkimi promieniami. Grzbiet ciemny zielonkawy do szarego. Boki jasne. U młodych ryb z 8-10 ciemnymi poprzecznymi pręgami (u ryb starszych są słabiej widoczne). Brzuch białawy. Na płetwach grzbietowych rzędy ciemnych punktów. Na płetwie ogonowej małe, czarne plamy. Długość 40-70 cm, maksymalnie 130 cm.

Odżywianie:

Wylęg sandacza oprócz drobnych form zooplanktonu zjada również swych później wylęgających się pobratymców. Osobniki dorosłe odżywiają się niedużymi rybami (stynka, płoć, okoń, ukleja i inne). W okresie zimowym sandacz nie zapada w zimowy letarg i w związku z tym nie zaprzestaje pobierania pokarmu. Natomiast w okresie rozrodu nie odżywia się.

Sandacz żeruje przez cały rok.

PRZYNYĘTY NATURALNE

Larwy ohotkowatych (ochotka, jokers)

Larwy ohotkowatych, potocznie zwane przez wędkarzy „ochotką”, to przynęta bardzo skuteczna w każdej porze roku w zasadzie na wszystkie ryby spokojnego żeru. Ponieważ ohotkowate to dość liczna rodzina, dlatego larwy potrafią się nawet dość znacznie różnić. Te większe, osiągające nawet 3–4 cm, w kolorze krwistoczerwonym lub rubinowym, wędkarze stosują jako przynętę haczykową. Larwy mniejszych rozmiarów to tzw. jokers, który dodawany jest do zanęty. Jokers jest ciemniejszy, czasami ciemnobrązowy lub wręcz czarny. Bardzo ważny jest dobór haczyka przy łowieniu na ochotkę. Generalnie polecane są haczyki barwione na czerwono lub ciemnozielono. Najważniejsze jednak, by był możliwie najcieńszy, żeby nie niszczył delikatnego ciała ochotki, a jednocześnie był mocny i wytrzymały.

Larwy muchy plujki (białe robaki)

Białe robaki to jedna z najbardziej znanych i lubianych przez wędkarzy przynęt. Ryby przyciąga duża zawartość białka i niezwykła ruchliwość (prawidłowo założone na haczyk robaki mogą przez długi okres ruszać się w wodzie), a także zapach oraz smak. Larwy osiągają średnio rozmiar ok. 1,5 cm. Jako dodatek do zanęty stosowana jest inna, mniejsza (ok. 6–8 mm) odmiana białego robaka – tzw. pinka. Jest ona żywotniejsza i bardziej ruchliwa od typowej larwy.

Przynęty te są bez problemu dostępne w handlu, w różnych wielkościach, a także kolorach. Kupując je, zwróćmy uwagę na to, czy mają niewielką czarną plamkę znajdującą się w przedniej (tej trochę węższej) części larwy – starsze larwy tej plamki (to tzw. plamka pokarmowa) nie mają. Na łowisku chrońmy przed wilgocią i słońcem. Dobrą przynętą są także kastery – ciemnobrązowe poczwarki o twardej skórcie, kolejny etap przepoczwarczenia się larwy.

Larwy chrząszczy ryjkowców (komosiaki)

Doskonałą wiosenną przynętą są larwy chrząszczy ryjkowców, tzw. komosiaki, zimujące w łodygach łopianu, bylicy, tataraku, ostu, piołunu i innych chwastów. Te niewielkie, kilkumilimetrowe robaczki, o barwie białej i żółtej, są kapitalną przynętą na przełowione łowiska. Dziś przynęta ta jest nieco zapomniana, nadal jednak stanowi niezłą alternatywę dla larw muchy plujki. Ze względu na niewielkie jej rozmiary sprzęt (a szczególnie haczyk) powinien być delikatny.

Larwy kornika

Trwałą, wręcz pancerną przynętą są larwy kornika. W wielu łowiskach larwy te spadają do wody wraz z opadającą korą z chorych lub martwych drzew. Cykle rozwojowe rozmaitych chrząszczy, których larwy będą naszą przynętą, są na tyle odmienne, że znaleźć je można niemal przez cały rok. Szukamy pod korą drzew, przede wszystkim starych i uschniętych, zdarza się jednak, że i na pozór zdrowe drzewo zostało zaatakowane przez te szkodniki. Ich obecność rozpoznać można po charakterystycznych, łatwo rozpoznawalnych „chodnikach” pod korą. Wielkość larw waha się od kilku milimetrów do – nawet – ponad 2 centymetrów. Tych największych okazów można używać jako doskonałej przynęty na kapitalne klenie, jazie i płocie. Larwy należy przechowywać w typowym pudełku na robaki z podziurawionym wieczkiem, wystarczy dodać trochę wilgotnego próchna.

Z JAKIM SPŁAWIKIEM NA JAKIE ŁOWISKO

Spławiki przeznaczone do łowienia zestawem skróconym lub "na bata" w wodach stojących i kanałach o bardzo wolnym przepływie. Dobrze sygnalizują brania. Nie ma grzechu, jeżeli się takie spławiki stosuje na jeziorach.

Spławiki tego typu przeznaczone są do łowienia w wodach stojących wędziskiem z kołowrotkiem lub batem. Środkowy spławik jest dobry na brania podnoszone i na sfalowaną wodę.

Spławiki do metody odległościowej. Nadają się wyłącznie na wody stojące i na wody bardzo wolno płynące. Cechą charakterystyczną tych spławików jest duża czułość (dobra sygnalizacja brań) i dobre właściwości rzutowe (niektóre modele mają na antenkach specjalne lotki stabilizujące lot. Można nimi wykonywać rzuty nawet do 70 m). Spławiki te występują w dwóch wersjach: z dociążeniem i bez niego. W droższych modelach dociążenie można regulować poprzez odejmowanie lub dodawanie ciężarków. Do spławików tego typu stosowane są różnokolorowe, wymienne antenki lub nasadki poprawiające widoczność przy braniach, kiedy łowi się na dużych odległościach.

SUM

Okres ochronny od:	01.11
Okres ochronny do:	30.06
Wymiar ochronny:	70 cm
Występowanie:	rzeka, ujście, jezioro
Metoda połowu:	Spinning, Żywiec
Limit dobowy:	1 szt.

Budowa zewnętrzna:

Silnie wyciągnięte, bezłuskie, pokryte śluzem ciało. Głowa szeroka, grzbieto-brzusnie spłaszczona. Trzon ogonowy silnie ścięśniony w płaszczyznach bocznych. Otwór gębowy duży, końcowy. Szczęki z gęstymi, szcztokowatymi, drobnymi zębami. Na górnej szczęce 2 bardzo długie wąsy. Na spodniej stronie głowy 4 znacznie krótsze wąsy. Linia boczna pełna. Płetwa grzbietowa bardzo mała, licząca 3-5, odbytowa zaś 84-92 promieni. Jest ona bardzo długa i łączy się z płetwą ogonową. Pierwszy promień płetwy piersiowej jest pogrubiony, spiczasty i na tylnej krawędzi ma piłkowany grzebień. Grzbiet niebieskawoczerwony, brązowy lub zielonkawy. Boki jaśniejsze, ciemno marmurkowane. Strona brzuszna brudnobiała z czerwonym poblaskiem. Przeciętna długość wynosi 100 do 200 cm, maksymalna 300 cm (150 kg). Sum zasiedla najczęściej nizinne rzeki w ich środkowym i dolnym biegu, starorzecza, jeziora oraz zbiorniki zaporowe. Jest bardzo żarłoczną rybą drapieżną.

Odżywianie:

W młodości plankton i małe zwierzęta dennie. Rośnie bardzo szybko. Osiągnąwszy długość 30 cm odżywia się małymi rybami. Później jego pokarmem stają się ryby większe (miętus, leszcz, węgorz). Nie gardzi również żabami, traszkami, rakami, ptactwem wodnym i małymi ssakami (piżmaki, myszy). Najlepiej bierze latem, od czerwca do września. Do połowu należy używać mocnego wędziska z bardzo wytrzymałą żyłką i stalowym przyponem. Przynętę – martwą lub gumową rybkę, duży wobler, pęczek rosówek, albo kawałek smażonej wątroby – podaje się jak najbliżej dna.

Sum żeruje również wczesną wiosną, późną jesienią.

SZCZUPAK

wilk, szczybiałka, szczuk, szczubel.

Okres ochronny od: 01.01
Okres ochronny do: 30.04
Wymiar ochronny: 50 cm
Występowanie: rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu: Spinning, Żywiec
Limit dobowy: 3 szt. łącznie z amurem białym, boleniem, karpem, lipieniem, pstrągiem potokowym, sandaczem i brzaną.

Budowa zewnętrzna:

Bardzo silnie wydłużone, bocznie słabo ściśnione ciało, o przesuniętej daleko ku tyłowi płetwie grzbietowej. Brak płetwy tłuszczowej. Płetwy grzbietowa i odbytowa ustawiona naprzeciw siebie. Płetwa ogonowa rozwidlona. Długa głowa, o pysku uformowanym w kształcie kaczego dzioba. Szeroki otwór gębowy, szczęka dolna wysunięta do przodu. Szczęki, łuki podniebienne oraz język są silnie uzębione, na dolnej szczęce duże spiczaste kły. Wzdłuż ciała 110-130 małych łusek. Linia boczna kilkakrotnie przerywana. Ubarwienie bardzo zmienne, co zależy od charakteru zamieszkiwanej wody. Grzbiet brązowy lub zielonkawy, boki jaśniejsze z ciemnymi poprzecznymi plamami. Na głowie podłużne smugi. Brzuch białawy do żółtawego. Płetwy grzbietowa, ogonowa i odbytowa z nieregularnymi ciemnymi plamami. Jednoroczne ryby, przebywające w silnie zarośniętych roślinnością przybrzeżnych rejonach zbiornika są najczęściej jasnozielone. Samce osiągają maksymalnie długość 100 cm, samice do 150 cm. Mogą żyć kilkanaście i więcej lat.

Odżywianie:

Świeżo wylęgłe szczupaki odżywiają się zooplanktonem. W miarę wzrostu zaczynają polować, głównie na obunogi z rodzaju Gammarus, by przy długości 4 cm rozpocząć odżywianie się wyłącznie rybami. Dorosłe szczupaki zjadają również dostające się do wody małe zwierzęta lądowe (szczury, myszy, żaby i inne) oraz młode ptaki wodne. Szczególnie liczna w jeziorach o bujnym poroście wodnej roślinności. Stoi tu prawie bez ruchu na skraju zarośli wodnych, czatując na swą zdobycz.

Szczupak żeruje przez cały rok.

Z JAKIM SPŁAWIKIEM NA JAKIE ŁOWISKO

Takich spławików używa się przy łowieniu polegającym na wypuszczeniu zestawu, kiedy powierzchnia wody ma dużo zawieszonych wciągających zestaw pod wodę. Zestawy z tymi spławikami spuszcza się nurtem nie dalej jak na 15-20 metrów.

Spławiki na płytkie łowiska w wodach stojących. Są dobre do łowienia na dużych odległościach, bo mają grube, dobrze widoczne antenki.

Spławiki przeznaczone do połowów nocnych na przynętę: rosówka, żywiec, martwa rybka. W antenki tych spławików można włożyć świetlik.

Spławiki przy połowach ryb drapieżnych, kiedy przynętą są żywe rybki.

Z JAKIM SPŁAWIKIEM NA JAKIE ŁOWISKO

Spławik wyłącznie do zestawu skróconego. Przeznaczony do łowienia w rzekach o silnym uciążu. W tych samych miejscach spławik o tradycyjnych kształtach, tzw. bombka musiałaby mieć dwukrotnie większą wyporność.

Spławik do metody bolońskiej. Oba nadają się na rzekę, ale tym z prawej strony można także łowić na jeziorze. Charakterystyczne dla tych spławików jest: gruba antena (dobrze widoczna z dużych odległości), mocny kil (nie wyłamuje się przy silnych zacięciach) i duża wyporność (od 4 do 18g).

Spławik przeznaczony do przepływki w rzekach o małym uciążu. Łowi się nim techniką wypuszczania zestawu. Są dobre na odległość nie większą niż 15 m i tylko na spokojnym, równym uciążu.

Spławik do przepływki i przepływki z przytrzymaniem w rzekach o dość silnym prądzie. Powinny mieć oczko wysoko umieszczone w korpusie, żeby podczas przytrzymania prąd nie wyrwał ich z wody. Niektóre spławiki mają w korpusie rurkę, która zastępuje oczko do przewlekania żyłki. Takie spławiki są trwałe, ponieważ podczas zacięcia nie wyrwa się oczko z korpusu.

ŚWINKA

czyczuła, dunka, frycówka, nos, molawka, poduzd, siga, siuleja, srołka, piaskówka, podświnka, podustew, poduzd.

Okres ochronny od:	01.01
Okres ochronny do:	15.05
Wymiar ochronny:	25cm
Występowanie:	strumień, rzeka, jezioro
Metoda połowu:	Spławik, Grunt
Limit dobowy:	5 sztuk łącznie z certą

Budowa zewnętrzna:

Daleko wysunięty, tępo zakończony pysk o dolnym, poprzecznie ustawionym otworze gębowym. Wargę dolną zrogowaciała, z ostrą krawędzią. Łuski średniej wielkości, 55-62 wzdłuż linii bocznej. W płetwie grzbietowej 12 promieni, w odbytowej zaś 13-14. Otrzewna koloru czarnego (czarne wnętrze brzucha). Zęby gardłowe jednorzędowe, nożowate, 7/6/-6. Grzbiet niebieskoszary do zielonoszarego, o jasnym metalicznym połysku w okresie tarła. Płetwy piersiowe, brzuszne i odbytowa żółtawoczerwone do fioletowych. Długość 25-40 cm, maksymalnie 50 cm.

Odżywianie:

Zjada glony porastające podwodne kamienie, także korzenie roślin i drobne zwierzęta denne. Mięso świnki jest wprawdzie dość ościste, uchodzi jednak za smaczne. Najlepiej łowić ją po zapadnięciu ciemności, za jazami lub przy ujściach dopływów. Dobrymi przynętami są białe i czerwone robaki, ser, ciasto, a także nitkowate glony. Trzeba je podawać rybom jak najbliższe dna i na możliwie małym haczyku.

Świnka żeruje również w zimie - luty.

WĘGORZ

Okres ochronny od: 15.06
Okres ochronny do: 15.07
Wymiar ochronny: 50 cm
Występowanie: rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu: Sławik, Grunt, Żywiec
Limit dobowy: 4 szt. łącznie z sieją i linem

Budowa zewnętrzna:

Węzowate ciało pokryte śluzową skórą, w której bardzo głęboko osadzone są drobniutkie, podłużnie owalne łuski. Płetwy grzbietowa, ogonowa i odbytowa połączone są ze sobą i pozbawione twardych promieni. Nasada płetwy grzbietowej zaczyna się daleko poza zakończeniem płetw piersiowych. Brak płetw brzusznych. Węgorz żółty: grzbiet oliwkowobrązowy lub szarobrązowy. Strona brzuszna żółtawa. Węgorz srebrzysty (po osiągnięciu dojrzałości płciowej): grzbiet ciemny, szarzielony, boki i brzuch srebrzyste, o silnym połysku. Samce uzyskują długość do 51 cm i ciężar 150 g, samice do 150 cm i 6 kg.

Odżywianie:

Larwy w stadium „wierzbowego liścia” odżywiają się planktonem. Węgorze wstępujące – larwami owadów, drobnymi mięczakami, ślimakami i robakami. W zależności od rodzaju pobieranego pokarmu rozróżnia się węgorze wąskogłowe – których pokarm stanowią robaki, drobne ryby i stawonogi, larwy owadów, małe mięczaki – oraz węgorze szerokogłowe odżywiające się rakami i rybami. Węgorz jest głównie rybą nocną, najlepiej więc bierze po zapadnięciu ciemności. Dobre warunki na udane połowy są wiosną i latem. Zimną porę roku węgorz spędza zagrzebany w mule dennym, a więc nie żeruje.

Węgorz sporadycznie żeruje w zimie.

SPLAWIKI

Kolor

Kolorystyka sławika także ma duże znaczenie. Nie należy wybierać sławików o jaskrawych kolorach to znaczy szczególnie białych, czerwonych i seledynowych. Taki kolor w punkcie zanurzenia straszy ryby. Sławik może mieć dowolny kolor antenki czyli tego co wystaje nad wodą – to co w wodzie musi mieć maskujący kolor najlepiej ciemnozielony. Antenki sławika także dobrze gdy mają przyzwoite około 5 cm nad wodą zakończone jakąś większą kulką, aby ułatwić widzenie tego co się dzieje z sławikiem na wodzie. Nie wybieramy sławików z antenkami cienkimi jak zapałki gdyż z jednej strony się one łamią a z drugiej bardzo słabo je widać gdy zarzucimy przynętę daleko od brzegu.

Podsumowanie

Sławik jaki będziemy używali na rybach jest bardzo istotną rzeczą. Często to od niego zależy jak udadzą nam się połowy. Sławiki się dobiera do gatunków ryb oraz ich wielkości oraz metody połowowej. Najbardziej popularne sławiki a zarazem najlepiej się sprawdzające są o kształcie podłużnego stożka. Mogą one być wykonane z drewna malowanego specjalną farbą lub balsy. W przypadku połowów z gruntu raczej się nie używa sławików. Sławiki jakie wykorzystamy na dużą rybę muszą być dość okazałe czyli powyżej 5 gramów. Gramy oznaczają wyporność sławika.

SPŁAWIKI

Jaki spławik wybrać?

Spławik jaki będziemy używali na rybach jest bardzo istotną rzeczą. Często to od niego zależy jak udadzą nam się połowy. Spławiki się dobiera do gatunków ryb oraz ich wielkości oraz metody połowowej.

Zadaniem spławika jest utrzymanie przynęty na wybranej głębokości, oraz sygnalizacja że ryba bierze. Spławiki różnią się materiałem, wielkością i kształtem. Te wszystkie parametry składają się na wyporność spławika. Wyporność natomiast trzeba dobrać odpowiednio do warunków panujących na łowisku.

Rodzaje spławików

Na duże ryby stosuje się spławiki beczkowate czy zwane baryłkowymi. Są to spławiki przypominające wyglądem podłużne beczki zwięzające się na końcach. Posiadają one oczywiście antenki na mocowania do żyłki jak każdy inny spławik. Ich wypór jest tak duży że nie widać na nich brań ryb mniejszych gdyż nie są one w stanie ich zanurzyć ani rozbijać.

Spławiki na rybę dużą i każdą inną powinno się wybierać zbudowane na zasadzie podobnej do pióra z dwoma długimi antenkami. Przedstawicielem takiego spławika jest obrazek na górze artykułu. Są to bardzo czułe spławiki które dokładnie sygnalizują nam jaka ryba się interesuje naszą przynętą oraz czy już można ją zaciąć lub warto jeszcze poczekać.

Waggler - bardzo popularny typ spławika wspór wędkarzy. Korpus spławika w całości zanurzony jest w wodzie. Na powierzchni jest tylko antenka. Mocowanie spławika tego typu odbywa się na dole korpusu statecznika. Nad spławikiem umieszcza się stoper, by określić na jakiej głębokości będziemy łowić. Stoper działa w następujący sposób: po zarzuceniu wędki haczyk z przynętą opada do momentu, aż stoper dojdzie do spławika, a ten ograniczy dalsze zanurzenie.

Stick - do połowów w szybko płynących wodach. Spławiki tego typu mają opływowy, smukły kształt.

Dart - do połowów w wolno płynących wodach. Spławiki tego typu są bardzo czułe, co umożliwia precyzyjne zarzucanie przynęty.

Bomba - wykonane ze styropianu, lub korka. Spławiki tego typu mają największą wyporność, używa się ich do połowu na żywą, lub martwą rybkę.

Wykonanie

Spławiki dobrze gdy są wykonane z balsy czyli tworzywa bardzo lekkiego ale i wypornego. Najważniejszą zasadą jaką powinny spełniać nasze spławiki to czułość. Dla połowów rekreacyjnych na wszelkie ryby a nie na konkretny jej gatunek najlepiej zastosować spławik wąski, z wysoką antenką oraz o zanurzeniu do 2,5 grama. Jest to wystarczająca wyporność spławika dla naszych potrzeb. Omijajmy spławiki wykonane z plastiku oraz spławiki montowane tylko przelotowo.

WZDRĘGA

czerwionka, krasnopióra, czerwotka, czerwona plotka.

Okres ochronny od: brak
Okres ochronny do: brak
Wymiar ochronny: 15 cm
Występowanie: rzeka, ujście, jezioro, staw
Metoda połowu: Spławik, Grunt
Limit dobowy: 5 kg

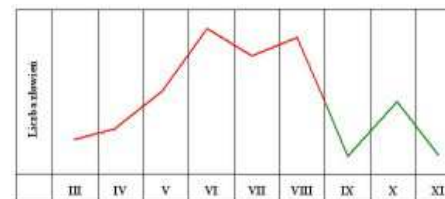
Budowa zewnętrzna:

Ciało wygrzbiecone, ścięśnione w płaszczyznach bocznych. Krawędź brzucha, pomiędzy płetwami brzuszными a odbytową, w postaci kila. Początek nasady płetwy grzbietowej wyraźnie przesunięty do tyłu w stosunku do nasady płetw brzusznych. Otwór gębowy wąski, skośnie skierowany ku górze. Oczy złociście lśniące (znak rozpoznawczy w stosunku do bardzo podobnej płoci). Duże koliste łuski, 40-43 wzdłuż linii bocznej. W płetwach piersiowych po 16-17 promieni, w grzbietowej 10-12, a płetwa odbytowa ma ich 12-14. Zęby gardłowe dwurzędowe, 3.5-5.3. Grzbiet i wierzchnia część głowy zielonoszare do zielonobrazowych, boki jaśniejsze, o mosiężnym połysku. Strona brzuszna ubarwiona srebrzyście. Płetwy brzuszne, odbytowa i grzbietowa pomarańczowe do krwistoczerwonych, u nasady w kolorze od brązowego do szarego. Długość 20-30 cm, maksymalnie 45 cm.

Odżywianie:

Głównie pokarm roślinny; również małe organizmy zwierzęce.

Ryba stadna, przebywająca zwykle pod powierzchnią wody wśród roślinności strefy przybrzeżnej

PODSUMOWANIE

Brania bardzo dobre

Maj - jaź, karaś, kleń, lin, miętus, sumik karłowaty, szczupak

Czerwiec - kleń, płóć-krąp, sandacz

Lipiec - leszcz, sum, węgorz

Sierpień - brzana, karaś, karp, amur, tołpyga, okoń, świnka

Wrzesień - boleń, szczupak

Październik - sandacz, szczupak

Listopad - miętus

Brania dobre

Kwiecień - jaź, kleń, miętus, płóć, krąp, sumik karłowaty

Maj - karaś, karp, amur, tołpyga, płóć-krąp, sum, węgorz

Czerwiec - boleń, jaź, karaś, amur, leszcz, lin, okoń, sandacz, sumik karłowaty, węgorz

Lipiec - boleń, brzana, karaś, karp, amur, kleń, lin, okoń, płóć-krąp, sandacz, świnka

Sierpień - boleń, kleń, leszcz, lin, płóć-krąp, sum

Wrzesień - brzana, karaś, karp, kleń, okoń, sumik karłowaty, szczupak, węgorz

Październik - brzana, karp, okoń, płóć-krąp, sumik karłowaty

Listopad - okoń, sandacz, sumik karłowaty, szczupak

Grudzień - miętus, okoń, sandacz

Brania dostateczne

Styczeń - jaź, kleń, leszcz, miętus, okoń, płóć-krąp

Luty - jaź, kleń, leszcz, miętus, okoń, płóć-krąp, świnka

Marzec - jaź, kleń, leszcz, miętus, okoń, płóć-krąp, sumik karłowaty, świnka

Kwiecień - karaś, karp, kleń, płóć-krąp, sumik karłowaty, świnka

Maj - boleń, leszcz, okoń, płóć-krąp

Czerwiec - brzana, kleń, miętus, szczupak, świnka

Lipiec - boleń, jaź, karaś, sumik karłowaty

Sierpień - sandacz, szczupak, sumik karłowaty, węgorz

Wrzesień - leszcz, sandacz, sum, świnka

Październik - boleń, kleń, płóć-krąp, świnka

Listopad - jaź, tołpyga, płóć-krąp, świnka

Grudzień - jaź, kleń, leszcz, płóć-krąp, szczupak

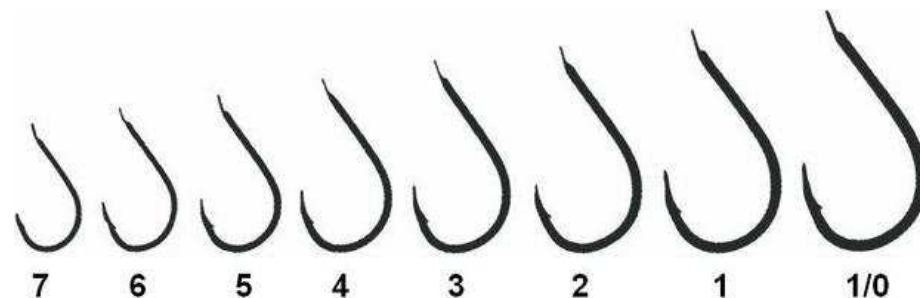
HACZYKI

Czy zastanawialiśmy się nad haczykami w naszych zestawach, nad tym np. od czego zależy ich wielkość, ilu z nas w swoim początkowym okresie wędkowania dobierało haczyk do wielkości ryby którą chcieliśmy złowić a nie do wielkości przynęty? Do tej pory można spotkać wędkarzy którzy używają za dużych haków w stosunku do przynęty, nie wspomnę o tym że przypony na których są te haczyki uwiązane są delikatnie mówiąc lekko za grube. Nie ma formuły jasno mówiącej o tym jaki hak do jakiej przynęty- na pewno haka o numeracji 8-10 nie użyjemy do ochotki. W przybliżeniu może to wyglądać np. tak:

nr 22-18	larwa ochotki
nr 20-16	pinka
nr 18-14	kilka pinek
nr 18-16	biały robak
nr 16-10 lub 12-6	kilka białych robaków przy połowie karpia, lina, leszcza
nr 16-8	kukurydza w zależności od wielkości ziarna
nr 12-8	kanapka – kukurydza, biały lub czerwony robak
nr 8-4	kilka ziaren kukurydzy
nr 12-10	czerwony robak zależnie od rozmiaru
nr 8- 4	pęczek czerwonych robaków
nr 10-6	rosówka, długi z bocznymi zadziarami
nr 16-12	pszenica, pęczak
nr 18-12 lub większe	ciasto- haczyk ze sprężynką do ciasta

Ważne jest aby grot haczyka wystawał z przynęty a trzonek był maksymalnie schowany.

Osobnym tematem jest sposób przechowywania naszych haczyków- idealnym rozwiązaniem jest pudełko magnetyczne gdzie haki nie obijają się o siebie i nie tępią. Jeżeli kupujemy gotowe przypony problemu nie ma-są fabrycznie zabezpieczone, uwiązane przez nas najlepiej nawinąć na drabinki lub wpiąć do specjalnych portfelików.

OZNACZENIA

Oznaczenia

4 x 7	0,04 g
4 x 8	0,07 g
4 x 9	0,10 g
4 x 10	0,15 g
4 x 11	0,20 g
4 x 12	0,25 g
4 x 13	0,30 g
4 x 14	0,40 g
4 x 16	0,60 g
4 x 18	0,90 g
4 x 20	1,20 g

Oznaczenia

20	0,302 g
18	0,219 g
16	0,152 g
15	0,126 g
14	0,102 g
13	0,082 g
12	0,064 g
11	0,048 g
10	0,035 g
9	0,025 g
8	0,017 g
7	0,010 g

Oznaczenie

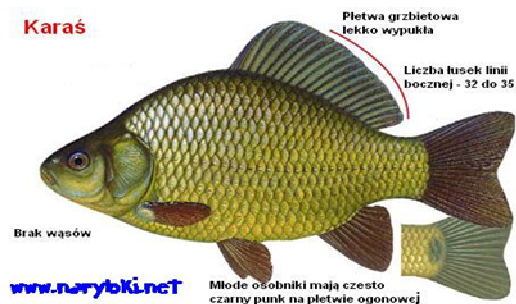
SG	2,57 g
SSG	1,68 g
AAA	0,81 g
BB	0,40 g
1	0,295 g
2	0,271 g
3	0,221 g
4	0,177 g
5	0,135 g
6	0,112 g
7	0,088 g
8	0,070 g
9	0,056 g
10	0,040 g
11	0,028 g
12	0,019 g
13	0,013 g

Wyporność podane w gramach na sławikach

JAK ROZRÓŻNIĆ - Karaś, Karaś srebrzysty, Karp pełnołuski.

Szczególnie ciężko jest rozróżnić małego karpia pełnołuskiego od normalnego karasia. I dlatego musimy wiedzieć że karp ma 4 wąsy (dwa krótkie i dwa dłuższe) i liczbę łusek w linii bocznej 35 do 39.

Karaś nie ma wąsów i łusek w linii bocznej ma trochę mniej, bo 32 do 35.

Jeśli chodzi o rozróżnienie obu rodzajów karasi, to karaś srebrzysty ma łusek w linii bocznej tylko 27 do 31 i płetwę grzbietową ma lekko wklęsłą. Karaś ma płetwę grzbietową lekko wypukłą.

JAK ROZRÓŻNIĆ - Amur, Boleń i Kleń.

Amur

Oczy mniejsze od klenia, leżące głęboko

Liczba łusek w linii bocznej 43 - 45

Otwór gębowy szpiczasty

Poniżej linii bocznej 5 rzędów łusek

www.narybki.net

Kleń

Większe łuski niż ma Boleń, przyciemnione na końcach.

Liczba łusek w linii bocznej 44 - 46

Płetwa odbytowa lekko wypukła

Poniżej linii bocznej tylko 3-4 rzędy łusek

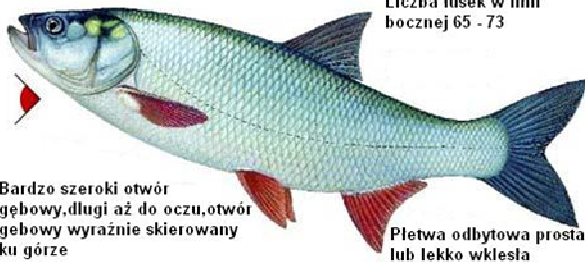
www.narybki.net

Kleń i Amur, to ryby będące często mylone ze sobą. Obie mają podobną ilość łusek w linii bocznej. Bo Amur ma 43 - 45 łusek, a Kleń 44 - 46. Amura od Klenia można też rozróżnić po tym, że Amur ma pysk trochę bardziej szpiczasty i płetwę odbytową lekko wklęsłą. Amur ma także trochę mniejsze oczy, leżące głębiej.

Boleń

Bardzo szeroki otwór gębowy, długi aż do oczu, otwór gębowy wyraźnie skierowany ku górze

Liczba łusek w linii bocznej 65 - 73

Płetwa odbytowa prosta lub lekko wklęsła

www.narybki.net

Najłatwiej chyba z tych trzech ryb jest rozpoznać Bolenia. Ma małe łuski i dlatego też w linii bocznej ma ich o wiele więcej niż Amur i Klen, bo 65 - 73. Ma też bardzo duży otwór gębowy, sięgający aż do oczu. Płetwa odbytowa jest prosta lub lekko wklęsła, ma też ogon bardziej wklęsły.

DZIESIĘĆ PRZYKAZAŃ WĘDKARSKICH

1. Będziesz szanował ryby jako stworzenia Boże i piękny lud wodny.
2. Będziesz ułatwiał im spokojny żywot, dbał o ich rozmnożenie, bronił je
3. przed wszelkiego rodzaju szkodnikami i krzywdą płynącą z chciwości i głupoty ludzkiej.
4. Będziesz nie tylko wiernym wykonawcą praw przepisów ochronnych, ale dobrowolnym strażnikiem i poplecznikiem, dbając, aby nikt ich nie przestępował.
5. Będziesz łowił ryby w sposób możliwie najdelikatniejszy, nie zadając im zbędnych cierpień, będziesz je łowił tylko dla sportu, dla poznania ich życia i obyczajów, nie zaś dla napełnienia torby.
6. Pamiętaj, nie to cię wyróżnia od innych wędkarzy, jakie ryby łowisz, ale jak je łowisz, wiesz bowiem przecie, że można łowić łososia z powodzeniem, ale brzydko, nader zaś pięknie nawet płotkę.
7. Nie będziesz dążył do tego, aby złowić jak najwięcej ryb, ale jak największe okazy w każdym gatunku i to w warunkach wymagających od ciebie wysokich zalet sportowych.
8. Pamiętaj, że wędkarstwo jest sztuką wymagającą umiejętności czytania w wodzie i długoletniej wprawy, dlatego też bądź wolnym od jednostronności i zarozumiałstwa sportowego, chętnym do uczenia się od innych, wytrwałym w obserwacjach i doświadczeniach.
9. Ze złowioną rybą będziesz postępował rozumnie i po rycersku: zwrócisz jej wolność, jeśli zdobyłeś ją łatwo, jeśli nie jest okazem godnym do zabrania jej do torby, a - broń Boże - nie zatrzymasz jej nigdy, jeśli przypadkiem złowiłeś ją w czasie ochronnym lub jeśli nie posiada wymiarów przepisanych prawem lub regulaminem Towarzystwa, do którego należysz.
10. Pamiętaj, że nie sam lubisz i chcesz łowić ryby, że należysz do wielkiej rodziny wędkarskiej; nie przeszkadzaj więc innym w łowieniu, bądź chętny do usług i pomocy koleżeńskiej, dbały o dobro i rozwój zarówno Towarzystwa, jak i wszystkich bratnich stowarzyszeń wędkarskich.
11. Pamiętaj, że wędkarz powinien się cieszyć szacunkiem rybaków zawodowych, uznaniem właścicieli i dzierżawców wodnych, być uważanym przez wszystkich za bezinteresownego sportowca, miłośnika i opiekuna przyrody wodnej.

UWAGA

1. Łączna ilość złowionych i zabranych z łowisk ryb, których są objęte limitami ilościowymi, nie może przekroczyć 10 sztuk w ciągu doby. Pozostałe ryby mogą być zabierane w ilości nie przekraczającej 5 kg w ciągu doby, ograniczenie to nie dotyczy krąpia, karasia srebrzystego i leszcza.
2. Użytkownicy rybaccy mają prawo do zastrzania przepisów ochronnych ryb w stosunku do wymienionych powyżej, dlatego przed łowieniem na nieznanym łowisku należy zasięgnąć odpowiednie informacje.
3. Raki błotne i szlachetne nie mogą być obiektem amatorskich połowów.
4. Całkowicie wyłączone z połowów wędkarskich są następujące ryby objęte ochroną gatunkową: alosa, babka czarna, babka szczupła, babka czarnoplamka, babka mała, babka piaskowa, ciosa, dennik, głowacz przęgopłetwy, głowacz białopłetwy, iglicznia, jesiotr zachodni, kiełb białopłetwy, kiełb Kesslera, koza, koza złotawa, kur rogacz, minogi – wszystkie gatunki, parposz, piekielnica, piskorz, pocierniec, różanka, słonecznica, strzebla – wszystkie gatunki, śliz, wężyńka.

Wędkarz łowiący ryby ma obowiązek poddać się kontroli prowadzonej przez:

- a) funkcjonariuszy Policji,
- b) funkcjonariuszy Państwowej Straży Rybackiej,
- c) członków Społecznej Straży Rybackiej,
- d) członków Straży Ochrony Mienia PZW,
- e) członków Państwowej Straży Łowieckiej,
- f) członków Straży Leśnej,
- g) członków Straży Parków Narodowych i Krajobrazowych,
- h) uprawnionych do rybactwa w obwodzie rybackim

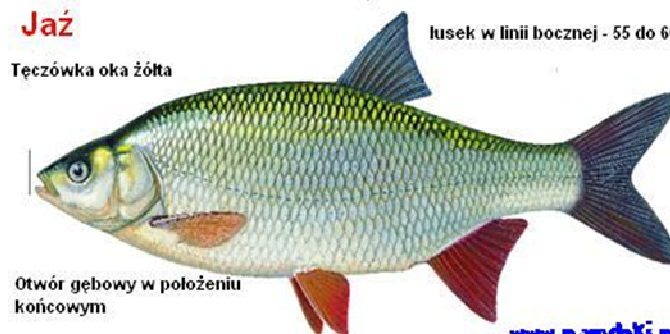
Na żądanie kontrolujących wędkarz ma obowiązek; okazać dokumenty, sprzęt wędkarski, złowione ryby i przynęty.

JAK ROZRÓŻNIĆ - Jaź, Płoć, Wzdreğa

Jaź

Tęczówka oka żółta

lusek w linii bocznej - 55 do 60

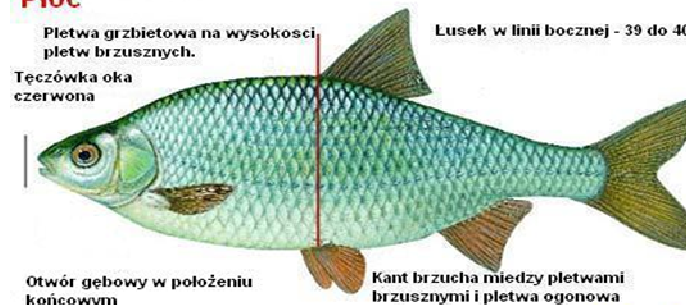
www.narybki.net

Płoć

Płetwa grzbietowa na wysokości płetw brzusznych.

Tęczówka oka czerwona

Lusek w linii bocznej - 39 do 40

Otwór gębowy w położeniu końcowym

Kant brzucha między płetwami brzuszными i płetwa ogonowa zaokrąglony.

www.narybki.net

Wzdreğa

Tęczówka oka żółto-żółta

Początek płetwy grzbietowej za płetwami brzuszными

lusek w linii bocznej 40 do 42

otwór gębowy wyraźnie skierowany ku górze

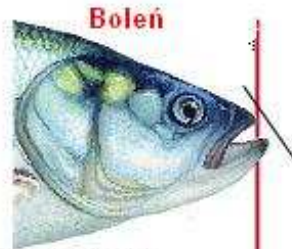
Kant brzucha między płetwami brzuszными a płetwa ogonowa ostry.

www.narybki.net

JAK ROZRÓŻNIĆ ?

Jednym ze znaków szczególnych ryb jest położenie otworu gębowego. Otwór gębowy skierowany do góry mają ryby żyjące i żerujące najczęściej przy powierzchni. Między innymi Wzdregra. Otwór gębowy skierowany do dołu mają ryby żyjące i żerujące najczęściej przy dnie. Między innymi Brzana.

położenie otworu gębowego

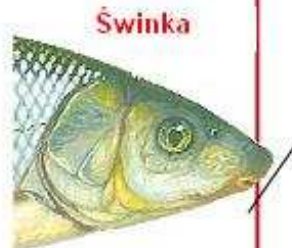
Boleń

otwór gębowy skierowany do góry

Kleń

otwór gębowy w położeniu końcowym

Świnka

otwór gębowy skierowany ku dołowi

JAK ROZRÓŻNIĆ ?

Trudniejszym sposobem rozróżnienia ryb ale pewniejszym jest policzenie łusek na linii bocznej ryby.

Po liczbie łusek na linii bocznej można rozpoznać rybę.

Jaź ma ponad 55 łusek w linii bocznej a podobna Płotka około 45.

Nigdy nie można być pewnym danego gatunku, jeśli patrzy się na oczy ryby, łuski albo płetwy. Kolor łusek i płetw może w każdym zbiorniku wodnym być inny.